உ

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி—உ அ.] சுக்கிலஹு பங்குனிமீ [பகுதி—ரு.

Vol. XXVIII. *March-April 1930.* No. 5.

கம்பராமாயண இன்கவித்திரட்டு.

[கஙகூ-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.]

கிட்கிந்தாகாண்டம்.

கிட்கிந்தையென்னும் வானரராசதானிநகர் சம்பந்தமான வாலாற்றைக்கூறுவது.

கடவுள்வாழ்த்து.

435. மூன்றுரு எனக்,குண மும்மையா, முதல்
தோன்றுரு எவையும், அம் முதலைச் சொல்லுதற்
கேன்றுரு அமைந்தவும், இடையில் நின்றவன் ;
சான்றுரு உணர்வினுக் குணர்வ தாயினன்.

இ - ள். (முறையே வெண்மை செம்மை கருமையென்னும் நிறங்களுடைய சாத்துவிகம் ராசதம் தாமதம் என்ற முக்குணங்களையுடைய மூலப்பிரகிருதியும் ஷை) மூன்றுநிறங்கள் (உடையன) என்றுசொல்லும்படி (ஷை) முக்குண (அம்ச)ங்களாக மூலப்பிரகிருதியினின்று தோன்றிய தத்துவங்கள் யாவும் அந்த மூலப்பிரகிருதியை (விவரிக்குமுகமாக, அதுவும் அதனினின்று தோன்றிய மற்றைத் தத்துவங்களும் இவ்வாறு பரிணமித்திருக்கின்றனவென்று) எடுத்துச் சொல்லுதற்குப் பொருத்தமானவையாய் (நிற்பனவும் புடைபெயர்வனவுமான சராசரங்களென்னும் உணர்வுடையனவும் இல்லனவுமான சேதனசேதனங்களென்றும்) வடிவம் அமைந்தன (வான பிரபஞ்சங்கள் யா) வும், தன் (விராட் புருடமேனியின்) இடத்தே நிற்கப்பெற்றவனும் (சர்வாந்தர்யாமியாய்

உயிர்கள் செய்யும் கருமங்களெல்லாவற்றையும் தவறாது காண்கின்ற) சாட்சியுமான (இறை)வன் உடம்பின் (கண் உள்ள உயிரின்) உணர்வுக்கு உணர்வானவன்.

மூன்று உரு - மூன்று நிறம். மும்மை - மூன்று (குறள் ௨௩ உரை). "முதல் என்னும் பண்புப்பெயர் ஆகுபெயராய் முதன்மையான மூலப்பிரகிருதியை யுணர்த்திற்று."

மூலப்பிரகிருதி முதல்தத்துவமாயிருத்தல்பற்றி இந்தக் கவியில் 'முதல்' எனப்பட்டதுபோலத் தத்துவப்பிரகாசமென்ற நூலில் 'பூதங்க டனிற்றோன்றும்' என்ற கவியில் 'மூலம்' எனச் சுருக்கிக் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க.

இடை - இடம். சான்று - சாட்சி. வாலிவதைப்படலம் கசஎ-ம் பாட்டில் 'யார்க்கும் சான்றென நின்ற வீரன்' என வருதல் காண்க. உணர்வது என்பதில் 'அது' பகுதிப்பொருள்விகுதி.

முதலாம் உரு நிறங்களையும் இரண்டாம் உரு அந்நிறங்கள் மூன்றுடைய முக்குணங்களான தத்துவங்களையும் மூன்றாம் உரு அத்தத்துவங்களாலமைந்த பிரபஞ்சங்களையும் நான்காம் உரு அப்பிரபஞ்சங்களில் உள்ள உடம்புகளையும் உணர்த்தி நிற்றல் காண்க.

நான்காம் உருவை 'உணர்வினுக்கு' என்பதோடு சேர்க்காமல் 'சான்று' என்பதனோடு இயல்பாகச்சேர்ந்துநிற்கிறபடியே கொண்டு 'சான்றுரு' என்புதற்குச் 'சாக்ஷிரூபம்' என்று பொருள்கொள்ளலுமாம்.

'இடையில் நின்றவன்' என்றதனால் இறைவன் சர்வப் பிரபஞ்சங்களுக்கும் தங்கும் இடமானவனும் அவை அனைத்துக்கும் ஆதாரமானவனென்பது குறிக்கப்பட்டது.

முதற்றோன்றுருவளவைப்பும் ஆம் முதலைச் சொல்லுதற்கேன்றுரு அமைந்தவும் இடையில் நின்றவன், மூன்றுரு என ஆயினன்; குணம் மும்மையாய் ஆயினன்; சான்று ஆயினன்; உணர்வுக்கு உணர்வது ஆயினன் எனக் கொண்டுகூட்டித் தத்துவங்களும் பிரபஞ்சங்களும் (ஆதேயமாய்த் தன்னை ஆதாரமாகக்கொண்டு) தன்னிடத்தே நிற்கும் இறைவன் (நிறம், வெண்மை செம்மை கருமையென) மூன்று நிறமாக

வும் (குணம், சாத்துவிதம் ராசதம் தாமதமென) மூன்று குணமாகவும் (எனவே, அந்நிறங்களும் அக்குணங்களுமுடைய திரிமூர்த்திகளாகவும்) சாட்சியாகவும் உணர்வுக் குணர்வாகவும் ஆனவன் என்றும் பொருள் கூறலாம். (ஆதாரம்—தாங்குவது. ஆதேயம்—தாங்கப்படுவது.)

'இடையினின்றவும் சான்றுரு' என்ற பாடங்கொண்டு அதற்கு "அப்பிரபஞ்சத்தினிடையே புகுந்துநின்ற ஜீவன்களும் (தனக்குச்) சிறந்த சரீரமாகக்கொண்ட பரப்பிரஹ்மமாம்" என்பது முந்திய உரை.

"'உவந்ததாயினன்' என்பதும் பாடம். " 'ஏன்றுருவமைந்தவரிடையினின்றவர், சான்றுருவுணர்வினுக்குணர்வதாயினன்' என்றும், 'இம் முதல்' என்றும் 'இடையினின்றவன்' என்றும், 'சான்றவருணர் வினுக்கு' என்றும், 'ஊன்றுருவுணர்வினுக்கு' என்றும், 'சான்றுருவுலகி னுக்குலகந்தாயினன்' என்றும், 'உணர்வினுக்குணர்வதாயினர்' என்றும் பாடபேதங்கள் காணப்படுகின்றன."

'சான்றரு உணர்வினுக் குணர்வ தாயினன்' என்ற ஈற்றடியில் சான்று என்பதற்கு 'உணர்வ தாயினன்' என்பதில் உள்ள தாயினன் என்பது மோனையாகக் கொள்ளப்பட்டிருத்தல் காண்க. அப்படிக் கொள்ளுங்கால், 'உணர்வதாயினன்' என்பதைச் சந்திபிரித்து உணர்வது ஆயினன் என்னமல் சந்திபிரியாமல் 'உணர்வ தாயினன்' என உச்சரிக்கப்படுதல் கவனிக்கத்தக்கது. இது போலிமோனை. 'சான்றரு உணர்வினுக்குலகம் தாயினன்' என்ற பாடத்தில் உள்ள 'தாயினன்' உண்மைமோனை.

கட்புலனாகாத சாத்துவித முதலிய குணங்கள் நிற முடையன வென்றது கட்புலனாகாத புகழை வெண்மை யென்பதும் கோபத்தைச் செம்மை யென்பதும் போலும்.

அயோத்தியாகாண்டக் கடவுள்வாழ்த்தில் 'ஊனும் உயிரும் உணர் வும்' என்றவற்றில் 'ஊன்' என்ற உடம்பு இங்கே 'உரு' என்பதனால் உணர்த்தப்பட்டது. செய்யுளில் 'உருஉணர்வு' என்றதனால், உரையில் மேற்கூறிய 'ஊனும் உயிரும் உணர்வும்' என்ற மூன்றனுள் இடையில் நின்ற 'உயிர்' உபலக்கணத்தால் வருவிக்கப்பட்டுப் பொருள் கூறப் பட்டிருத்தல் காண்க.

உடம்புக்கு உயிர்போலவும் உயிர்க்கு உணர்வுபோலவும் உணர்வுக்கு இறைவன் உளனென்பது 'உணர்வுக்குணர்வதாயினுன்' என்பதன் கருத்து.

'மூன்றுரு எனக் குண மும்மையா முதற் ரேன்றுரு எவையும்' என்றது தத்துவங்களை. அவை வருமாறு:—

தன்னுள் அடங்கியிருந்த சாத்துவிதம் ராசதம் தாமதம் என்ற மூலகுணங்கள் மூன்றும் வெளிப்பட்டுத்தோன்றித் தம்மிற் சமமாய் நின்ற அவதாரத்தில் உள்ள 'மூலப்பிரகிருதி' என்னும்*

குணம் 1

அதனினின்று தோன்றிச் சாத்துவிதகுணம் மிகுந்து விளங்கும் "மான்" என்னும்

புத்தி 1

அதனினின்றுதோன்றி ராசதம் மிகுந்து விளங்கும்

அகங்காரம் 1

சாத்துவிதகுணம்சமான தைசதஅகங்காரத்தினின்றுதோன்றும் மனம் 1
சுரோத்திரம் துவக்கு சட்சு சிஂவுவை ஆக்கிராணம் என்னும் ஞானேந்திரியங்கள் 5

ராசதகுணம்சமான வைகாரி அகங்காரத்தினின்று தோன்றும் வாக்கு பாதம் பாணி பாயுரு உபத்தம் என்னும் கன்மேந்திரியங்கள் 5

தாமதகுணம்சமான பூதாதி அகங்காரத்தினின்று தோன்றும்

சத்தம் பரிசம் ரூபம் ரசம் கந்தம் என்னும் தன்மாத்திரைகள் 5

ஆகாயம் வாயு தேயு அப்பு பிருதிவி என்னும் பூதங்கள் ... 5

ஆகத் தத்துவங்கள் ... 24

*முக்குணங்களடங்கிய மூலப்பிரகிருதி, எழுநிறங்களடங்கிய ஒளிபோலும். முக்குணங்கள் வெளிப்பட்டுத்தோன்றும் மூலப்பிரகிருதி, [முக்கோணக் கண்ணுடி (Prism) யினுட்புகுந்து] எழுநிறங்கள் வெளிப்படத்தோன்றும் ஒளி போலும். (எழு நிறங்கள், வானவில்லிற் காணப்படும் நிறங்கள்.)

இந்த இருபத்துநான்கு தத்துவங்களும் ஆன்மதத்துவமெனப்படும்.

தத்துவங்கள் சூக்குமமாய்த் தேகத்தின் அகத்தேயுள்ளன. தன் மாத்திரையான சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் என்பவை வேறு: சாதாரணமாகச் சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் என்று கூறுபவை வேறு. முந்திய சத்தம், தேகத்தின் அகத்தேயுள்ளதாய்ப் புறத்தேயுள்ளதும் பூதகுணமானதுமான சத்தத்தை அறியுங் கருவி. பிந்திய சத்தம், வெளியேயுள்ள கேட்கப்படுகின்ற ஓசை. முந்திய சத்தத்தினின்று ஆகாயமாகிய பூதம் தோன்றும் பிந்திய சத்தம் அவ் ஆகாய பூதத்தின் குணம். எஞ்சிய பரிசமுதலியவைகளும் இப்படி இருவகைப் பட்டனவே. சுரோத்திர முதலிய ஞானேந்திரியங்களைந்தும் வாக்கு முதலிய கன்மேந்திரியங்களைந்தும் பிருதிவிமுதலிய பூதங்களைந்தும் தன்மாத்திரையான சத்தாதிகள் போலத் தேகத்தின் அகத்தேயுள்ளன. தத்துவங்களனைத்தும், தேகத்தின் அகத்தேயுண்மையால், அகக்கருவிகளெனப்படுதல் காண்க.

தத்துவங்களின்திறத்திற் பல மதத்தினர்களின் கொள்கைகளும் ஒன்றுக்கொன்று பேதமுடையன. அப்பேதங்கள் அவ்வம் மதநூல் கொண்டு தெரிதம்பாலன.

மேலே விரித்து விவரித்துக் கூறிய அசித்தான இருபத்துநான்கு தத்துவங்களோடு, சித்தான ஆன்மாக்களின் தொகுதியைப் புருட தத்துவம் என்று பெயரிட்டுச் சேர்த்துத் தத்துவங்கள் இருபத்தைந் தென்று சாங்கியநூல் கூறும். (சித்து - அறிவுடைப்பொருள் அசித்து- சடம் - அறிவில்பொருள்.)

ஆன்மதத்துவம் இருபத்துநான்குடன் அவற்றுக்கு மேலாக மாயை காலம் நியதி கலை வித்தை அராகம் புருடன் என்ற வித்தியாதத்துவம் ஏழும் அவற்றுக்கு மேலாக நாதம் விந்து சாதாக்கியம் ஈச்சுரம் சுத்த வித்தை என்னும் சிவதத்துவங்கள் ஐந்தும் கூட்டித் தத்துவங்கள் முப்பத்தாறென்றும், வித்தியாதத்துவங்களில் உள்ள கலையினின்று மூலப்பிரகிருதி தோன்றுமென்றும், புருடதத்துவம் சித்தைச் சார்ந்து சித்தின்வண்ணமாயும் அசித்தைச் சார்ந்து அசித்தின்வண்ணமாயும் நிற்குந்தன்மையுடைதலால் சித்தசித்து அல்லது சிதசித்து எனப்படுமென்றும், தத்துவம் முப்பத்தாறும் பாசம் என்பதனுளடங்குமென்றும்,

சாங்கிய புருட தத்துவத்தி லடங்கிய ஆன்மாக்களைப் பசு என்றும், ஆன்மாக்களுக்கு வேருக ஈசுரனில்லையென்ற சாங்கியமதத்தைமறுத்து உண்டு என நிறுத்தி ஈசுரனுகிய பதியும் மேற்கூறிய பசு பாசங்களு மாகிய (உயிர் கடவுள் உலகம் என்னும்) பசு பதி பாசம் என்ற முப் பொருள்கள் உண்டு என்றும், அவை மூன்றும் அநாதிநித்தப்பொருள்க ளென்றும் சைவசமயநூல்கள் கூறும். பசு பதி பாசம் என்ற இம் முப்பொருள்களை முறையே ஜீவேச்வரஜகத் என வைணவமதக் கிரந்தங்கள் வழங்கும்.

உடம்பின் (கண் உள்ள உயிரின்) உணர்வு எனப் பொருள்படும் 'உருஉணர்வு' என்றதனுல் ஜீவனும் 'இடையில் நின்றவன்' 'சான்று' 'உணர்வதாயினன்' என்றதனுல் ஈச்வரனும் 'மூன்றுரு எனக்குண மும் மையாமுதற் ரூன்றுரு எவையும் அம்முதலைச் சொல்லுதற் கேன்றுரு அமைந்தவும்' என்றதனுல் ஜகத்தும் ஆகிய ஜீவேச்வரஜகத் என்ற முப்பொருள்களும் இந்தக் கடவுள்வாழ்த்துக் கவியில் அமையக் கூறி யிருத்தல் கவனிக்கத்தக்கது.

பம்பைப்படலம்.

பம்பை எனனும் பொய்கையைப்பற்றிக் கூறுவது.

(பொய்கை - ஒருவராலும் உண்டுபண்ணப்படாமல் இயற்கையாக உண்டான ஏரி)

பம்பைப்பொய்கை வருணனை.

[இராமலக்குமணர் வந்தடைந்த பம்பைப்பொய்கை, மலர்கள் மலர்ந்துவிளங்கும் மாட்சியினுலும் யானைகள் களித்துக்குளிக்கும் காட்சி னுலும் மின்னல்கள் வெளிப்பட்ட மேகமோ, நட்சத்திரங்கள் பிரகாசிக்கும் ஆகாயமோ, மீனகள் பிறழ்ந்துவிளங்கும் கடலோ எனத் தோன்றியது.

நூலதேகத்தோடு மேலுலோகத்தை அடையவிரும்பி வசிட்டமுனி சாபத்தாற் சண்டாளனுகித் தன்னைச் சரணடைந்த திரிசங்குராசனைத் தனது தவமகிமையினுல் தேவலோகத்துக்கனுப்பத்தேவர்கள் சண்டாள னென்று தள்ளிவிடத் தலைகீழாக வீழ்வானைத் தடுத்து, மத்தியந்தாத் தேநிறுத்தித் தான் அனுப்பியவனைத் தள்ளிய வானவரும் வானுலகும்

உள்படப் பிரமசிருட்டிக்குப் பிரதிசிருட்டி செய்வேனென்று, விசுவாமித்திரமுனி வெகுண்டு வேறுலகு விதிக்கப்புகுந்தபோது, மலரவன் படைத்த கடலுக்கு மாறாகப் படைத்த கடலோ என்னும்படி அளவற்ற அகலமும் ஆழமும் உடையதாய் அந்தத் தடாகம் விளங்கியது.

அத்தடத்தில் அலர்ந்த செந்தாமரைமலர்களிலிருந்த அன்னங்கள் சீதை சென்றிருக்குமிடத்தைத் தெரிவிக்கமாட்டாத யாம், இராமன் முகத்தை எப்படிப் பார்ப்பேம், பாராமல் இறந்துவிடுவேமென்று எரிபுகுவனபோன்றன.

இராமனைக் கண்டு நீர்க்குள் ஒளிக்கும் மீன்கள், இவன் நம்மைக் கண்டால், சீதையின்கண்களை நினைந்து கவல்வானென்று மறைவன போன்றன.

தையலர்கூந்தல்போலும் சைவலம், காதுபோலும் வள்ளை, கண்போலும் நீலோற்பலம், கன்னம்போலும் நீர்நிலை, வாய்போலும் செவ்வாம்பல், வதனம்போலும் தாமரை, கண்டம்போலும் சங்கு, கொங்கைபோலும் குமிழி, வயிற்று மடிப்புப்போலும் அலை, உந்திச்சுழிபோலும் நீர்ச்சுழி, விரல்போலும் கெளிறு, இடைபோலும் பாம்பு, முழந்தாள் போலும் நண்டு, கணைக்கால்போலும் வரால், புறங்கால்போலும் ஆமை ஆகிய இவைகளை இராமன் கண்டு, சீதையின் அவயவங்களை நினைந்து வருந்தித் தாமரையை நோக்கிச் “சீதை உன்னிடத்திருந்து வந்து என்னிடத்திருந்தாள். இப்போது என்னிடத்தில் இல்லை. அவளுக்கு உன்னையும் என்னையுமன்றி ஓரிடமும் இல்லையாதலால், அவளை நீ ஒளித்துவைத்துக்கொண்டு காட்டமாட்டேனென்கின்றாய். ஒளித்ததன்றி உரையாடாத உன்னோடு உறவாடுவதெவ்வாறு” என்றும், மயிலை நோக்கி “என்னுடனிருந்த சீதையின் சாயலுக்குத் தோற்று முன்பு ஒளித்தோடிய நீ இபபோது களித்தாடுகின்றாய். உனக்கு ஆயிரங்கண்கள் இருக்கின்றனவே. அப்படியுள்ள நீ காணாமல் அவள் எப்படிப் போய்விடுவாள். எங்கே ஏகினளென்று இயப்புரையோ?'' என்றும் புலம்பினான்,

ஓர் ஆண் யானை துதிக்கையால் தண்ணீரை முகந்து தன் பெண் யானைவாயுட் பெய்யக்கண்டு, அவை பிரியாதிருத்தல்போலச் சீதையைப் பிரியாதிருக்கப்பெற்றேனில்லையே யென்று வருந்தினான்,

இவ்வாறு பலவாறு கருதி நொந்து பொழுதுபோனது தெரியாதிருந்த இராமன், தம்பி சந்தியாவந்தனசமயம் சமீபித்ததெனத் தடாகத்துள் இறங்கி நீராடினான். விரக வெப்பத்தினால் மிருந்து வெதும்பியிருந்த அவன் மேனி தோய்ந்த தடாக சலம், காய்ந்த இரும்பு தோய்ந்த நீர்போல வெப்பமுற்றது. அவன், அந்தி வந்தனை முடித்தபின், அங்குள்ள ஒரு சோலையில் தங்கி அன்றையிரவைக் கழிப்பானாயினான்]

இராத்திரி வருணனை.

436. பூஒடுங் கின; விரவு புள்ஒடுங் கின; பொழில்கள்
மா ஒடுங் கின; மானும் இலைஒடுங் கின; கிளிகள்
நா ஒடுங் கின; மயில்கள் நடம்ஒடுங் கின; குயில்கள்
கூஒடுங் கின; பிளிறு குரல்ஒடுங் கினகளிறு.

இ-ள். (அந்த இரவில், இராமன் நீராடிய பம்பைத் தடாகத்திலும் அதன் பக்கத்துள்ள, அவன் தங்கிய சோலையிலும்) மலர்கள் (குவிந்து உறங்குவனபோல) ஒடுங்கின; (அந்தத் தடாகத்திலும் சோலையிலும் உள்ள) பறவைகள் (உறங்கி) ஒடுங்கின; (அந்தச் சோலையில் அலைந்து திரிந்த) மிருகங்கள் (படுக்குமிடங்களிற் படுத்து உறங்கி) ஒடுங்கின; (பறவைகள் மிருகங்கள் போல, ஒடுங்குந் தன்மையில்லாத) மரங்களும் (தாம் ஒடுங்கவில்லையாயினும் தம்) இலைகள் (சுருங்கி உறங்குவனபோல) ஒடுங்கின; கிளிகள் (பேசாமல்) நாக்கு (அடங்கி உறங்கி) ஒடுங்கின; மயில்கள் ஆடுதல் (தவிர்ந்து விரித்த சிறகுகள் மடங்கி உறங்கி) ஒடுங்கின; குயில்கள் கூவுதல் (செய்யாமல் உறங்கி) ஒடுங்கின; களிறுகள் பிளிறும் குரல் (அடங்கி உறங்கி) ஒடுங்கின.

புள் - பறவை. பொழில் - சோலை. மா - மிருகம். மான், மரம் என்பதன் போலி. கூ, முதனிலைத்தொழிற்பெயராய்க் கூவுதல் என்று பொருள்பட நின்றது. 'விரவு' என்பதற்குப் (பல இனங்கள்) கலந்த என்று பொருள் கொள்ளலாம். விரவுபுள் - கலப்பான பலசாதிப் பட்சிகள். "இரவு எனப் பிரித்து அவ் விராத்திரியில் இவை இவை ஒடுங்கின என்றும் உரைக்கலாம். 'பொழிற்கண்' எனத் திரியாது, சந்தி இன்பம் நோக்கி, பொழில்கள் எனப் பிரிந்தது." "'மானும்' என்ற இழிவுசிறப்பும்மை, அதனுடைய ஓரறிவுடைமையைக் கருதிற்று." பிளிறல் - ஒலித்தல். களிறு - ஆண்யானை; "இங்கு யானைப் பொது." 'பொருவில் மாவுறங்கின' என்பதும் பாடம்,

'புள்' என்ற பறவைப்பொது கிளி மயில் குயில்களை யுள்ளிட்டதாயினும் இவைகளைப் பிரித்து மீட்டுங் கூறியது இவைகள் மற்றைப் பறவைகளினும் சிறப்புடைமைபற்றி யென்க. அவ்வாறே 'மா' என்று கூறியதற்குப்பின் களிற்றைக் கூறியதும் என்க. பேசுதல் ஆடுதல் பாடுதல், முறையே, கிளி மயில் குயில்களின் சிறப்பு. பெருங் காத்திரம் யானையின் சிறப்பு.

[அந்தப் பம்பைத்தடாகத்திலும் பக்கத்துள்ள சோலையிலும் போலப் பூமியில், மலை கடல் முதலிய எல்லா இடங்களிலும் உள்ள எல்லா உயிர்களும் உறங்கின. உறங்காத பேய்களும் உறங்கின. ஆயினும் பாற்கடலிற் பள்ளிகொண்டு சதாகாலமும் துயில்வோன்* தூங்காதிருந்தான்.

சூரியோதயமாக, இராமலக்குமணர் சீதையைத் தேடிச் செல்லல்.

இரவின் இருளும் இராமன் விரகமும் நீங்க இரவி உதயமானன். இராமலக்குமணர் சீதையைத் தேடிப் பலகாடுகளும் மலைகளும் கடந்து விரைந்து சென்றார்கள்.]

பம்பைப் படலம் முற்றிற்று.

அநுமப்படலம்.

இராமன் அநுமானைச்சந்தித்துச் சல்லாபித்ததைக் கூறுவது.

[இராமலக்குமணர், ருசியமூகபர்வதத்தை அடைந்து அதன்மேல் ஏறலுற்றனர். ஏறுதல் அருமையான அந்த மலையை அவர்கள் எளிதாகவும் விரைவாகவும் ஏறுதலையும் அவர்கள்பால் விளங்கிய வீரத்தோற்றத்தையுங் கண்டு, அம் மலைவாசிகளான சுக்கிரீவாதியர், இவர்களை எதிர்த்தலைப்பற்றிப் பின்பு ஆலோசிப்போம்; இப்பொழுது தப்பிப் பிழைத்தலே தக்க உபாயமென்று ஒரு குகைக்குள் ஓடி ஒளித்தார்கள். சுக்கிரீவன், தன் அமைச்சனான அநுமானை நோக்கி "இவர்கள் என்னைக்கொல்ல வாலி ஏவ வந்தவர்கள்போலும்" என, அவன் ஏனைய வானரரோடு தானும் ஓடிவந்தபோது, இராம லக்குமணரைக் கவனத்தோடு நோக்கி, அவர்களது உண்மைத்தன்மையை ஊகித்துணர்ந்தவனாதலால், அச்சமற்றவனாய் "அஞ்சுதற்குக் காரணமில்லை. இங்கே நீவி

---

* விட்டுணுவின் அவதாரமான இராமன்.

ரெல்லீரும் அஞ்சாதிருங்கள். யான் சென்று யாவும் தெரிந்துவருவேன்" என்று செப்பிவிட்டுச் சென்றான். சென்றவன், ஒரு பிராமணப் பிரமசாரி வடிவங்கொண்டு, இராமலக்குமணரை அடுக்கப்போய், அவர்கள் அறியாமல் மறைவாகநின்று நோக்கி 'இவர்கள் தவவேடந் தாங்கிய மெய்யினராயினும், அந்த வேடத்துக்கு விரோதமான வில்லேந் திய கையினராய் இருக்கின்றார்கள். திரிமூர்த்திகள் இருமூர்த்திகளா னார்போல்கின்றார். இவர்கள்பாற், கவலைக்குறி காணப்படுகின்றது. ஆயின், இவர்கள், எளிதிலே கவலைக் கிடங்கொடுக்கும் இயல்பினரல்லர். ஏதோ, இவர்கள் மனத்துள் முக்கியமாகக்கொண்ட ஒரு பொருளை இழந்து தேடுகின்றனர். சுக்கிரீவாதியர் அஞ்சுதற்குரிய சினத்தோற் றம் சிறிதுமிலர். சாந்தமூர்த்திகள். தயாசொரூபிகள். தருமமே தமது தனமாகக் கருதுவோர்' என்று எண்ணி, நெடுங்காலம் பழகியிருந்து பிரிந்துபோய்த் திரும்பிவந்த அன்பரைக் கண்டான்போன்று 'ஆ! ஆ! ஆச்சரியம்! இவர்களைக் கண்ட மிகக் கொடிய வேங்கை முதலிய மிருகங் கள் தங்கள் குட்டிகளைக் கண்டாற்போல அன்பொடு பின்தொடர்கின்றன! பறவைகள், இவர்கள்மேல் வெயில் படாமல் சிறகுவிரித்து நிழல்செய்து பறந்து செல்கின்றன! இவர்கள் வெயில் வெப்பமுறாமல், மேகங்கள் சீதளமான சிறிய திவலைகளைச் சிந்துகின்றன! இவர்கள் நடக்கும் வழியிற் கிடக்கும் வெம்மையும் வன்மையுமான சரள்கள்* தண்மையும் மென்மையுமான மலர்கள்போலக் குளிர்ந்து குழைகின்றன! இவர்கள் போமிடமெல்லாம் மரியாதையாக வழிவிலகி வணங்குவனபோலத் தாவ ரங்கள் சாய்ந் தொதுங்கித் தலைதாழ்கின்றன! என்னே! இவர்கள், இருவினைக் கட்டறுத்துப் பிறவித்துன்பொழித்து முத்தியின்பளிக்கும் முதற்றேவர்தாமோ! இவர்கள்திறத்தில் எனக்கு என்பு நெக்குருக அன்பு மிக்கு வளர்கின்றது!' என்று பரவசப்பட்டு எண்ணி, இராம லக்குமணர் எதிரேசென்று "உங்கள்வரவு நல்வரவாகுக" என்றான், இராமன், "நீ ஆர்? எங்கிருந்து வந்தாய்?" என, "வாயுதேவனுக்கு அஞ்சனாதேவிவயிற்றில் வந்தேன். அநுமப் பெயரினேன். இந்த மலையில் வாழும் சுக்கிரீவராசனுக்குத் தொண்டனேன். அவன் உங்கள் வருகையைக் கண்டு 'யாவரென அறிந்துவா' என இட்ட கட்டளையை இயற்றவந்தேன்" என்றான்.

---

* சரள், சரளை பரல் பருக்கைக்கற்கள் எனப்படும்.

அப்போது, இராமன், 'இவனினும் நல்லார் எங்கும் இல்லார், இவன்பால் ஆற்றலும் அடக்கமும் அறிவும் கல்வியும் ஆகியவைகள் ஒன்றிஒனொன்று மிகுதல் குறைதலால் ஏற்படும் வேற்றுமையில்லாமல் ஒற்றுமைப்பட்டு விளங்குகின்றன' என்று, சிந்தையுள்ளே தெளிந்து, இலக்குமணனை நோக்கிக் "கலைகளும் மறைகளும் இவன் கல்லாதன இல்லாதனவெனும்படி எல்லாங் கற்றுச் சகலகலாபண்டிதனாகவும் சதுர்வேத பாரங்கதனாகவும் சால்புற்றிருக்குந்தன்மை, இவனது சொற்றிறமையினால் தெற்றெனப் புலப்படுகின்றது. தேவர்களுள்ளேயும் முனிவர்களுள்ளேயும் இவன்போலும் வாக்குவல்லமையுடையார் எவரும் இலர். மும்மூர்த்திகளே இவன்மொழிக்கு எதிர்மொழி இயம்பவல்ல சொல்வன்மையுடையாரலர்" என்று கூறி, அநுமானை நோக்கிச் "சுக்கிரீவன் இருக்குமிடந்தேடி அவனைக் காணும் ஆசையால் யாங்கள் இங்கே வந்தேம். அவனைக் காட்டுவாயாக" என்றான். அநுமான், "போர் வீரருள்ளே உங்களைப்போலும் புனிதர் யாரே யிருக்கின்றார். எங்கள் அரசன் உங்களைத் தேடிவரற்பாலனாகி யிருக்க, நீங்களே அவனைத் தேடி வந்தீர்களென்றால், அவன் செய்துள்ள தவப்பயன் மிகப்பெரிது. சூரியகுமாரனான சுக்கிரீவனை இந்திரபுத்திரனான இரக்கமில்லாத வாலி சீறி வருத்தத் தெருமந்து நொந்து, உலகத்துள்ள துன்பம் எல்லாவற்றுக்கும் தான் ஒருவனே உறைவிடமாய் இந்த மலையில் என்னோடு இருக்கின்றவனை நல்ல பாக்கியமே நாடிவந்தாற்போல வழிவினவிக்கொண்டு வந்து சேர்ந்தீர்கள். அடியேங்கள் உங்கள் அடைக்கலம். தம்மைக் கொல்லப்புகுந்தார்க்கு அஞ்சிச் சரண்புகுந்தார்க்கு அபயமளிப்பதினும் அதிகமான தருமமில்லை. உலகமுழுதும் காக்கும் உங்களுக்கு எங்களைக் காத்தல் எளிது. சுக்கிரீவனிடம் உங்களை யாரென்று சொல்வேன்* சொல்லுங்கள்." என்றான்.

இலக்குமணன், "இந்த ஆண்டகை, தசரதசக்கரவர்த்தியின் தலைமகன். இவன் நாமம் இராமனென்பதி. தாய்கட்டளையைத் தலைமேல் தாங்கித் தம்பிக்குத் தன் அரசைத் தந்து தவமேற்கொண்டு வனவாசஞ் செய்கின்றான். யான் இவனுக்கு ஏவல் செய்யும் இளையேன்." என்று கூறி, இராமன் அவதாரமுதலாக இராவணன் அதிக்கிரமம் இறுதியாக

* 'நீங்கள் யார்?' என்னாமல் இவ்வாறுகூறிய நாகரிக விநயம் கவனிக்கத் தக்கது.

நிகழ்ந்தசெய்திகளெல்லாவற்றையும் ஒன்றும் விடாமல் உரைத்தான். உடனே, அநுமான், இராமலக்குமணர்பாதங்களில் விழுந்து பணிந்தான், பணியவே, இராமன், "பிராமணா! ஏன் செய்யத்தகாதசெயலைச் செய்தாய்? சத்திரியனை அந்தணன் வணங்குதல் தருமமன்று" என, அநுமான், "அடியேன் வானரரில் ஒருவன்" என்று தன் சுவரூபம் தோன்ற நின்றான்.]

அநுமானது வடிவப் பெருமை.

437 கண்டிலன், உலகம் மூன்றும் காலினாற் கடந்து கொண்ட
புண்டரி கக்கண் ஆழிப் புரவலன், பொலம்கொள் சோதிக்
குண்டல வதன மென்றால், கூறலாம் தகைமைத் தொன்றோ,
பண்டைநூல் கதிரோன் சொல்லப் படித்தனன் படிவம் அம்மா!

இ-ள். (திருமால் அறக்குறிய வாமனனாகி மாவலிபாற் சென்று மூன்றடி மண் வேண்ட, அவன் "அளித்தேன், அளந்துகொள்" என, மிக நெடிய திரிவிக்கிரமனாகிச் சுவர்க்க மத்திய பாதல மென்னும்) மூன்று உலகங்களையும் (இரண்டு) அடியளவாலே கடந்து (தனக்கு உரிமையாக்கிக்) கொண்ட (திருமாலின் அவதாரமான) இராமன் (அநுமானது வடிவத்தைக் கழுத்துக்குமேற் காண முடியாமல்) முகத்தைக் கண்டானில்லையென்றால் (வுப்படிப்பட்ட) அநுமான் வடிவம் (இப்படிப்பட்டதென்று) சொல்லக்கூடியதொன்றுமோ?

புண்டரீகம் கண் ஆழி புரவலன் - செந்தாமரைமலர்போலும் கண்களும் சக்கராயுதமுமுடைய காவற்கடவுளான திருமாலின் அவதாரமான இராமன். பொலம் கொள் சோதிக் குண்டல வதனம் - பொன்னினாற் செய்த பிரகாசமுடைய குண்டலங்களை (க் காதுகளில்) அணிந்து விளங்கும் முகம். பண்டைநூல் கதிரோன் சொல்லப் படித்தனன் படிவம் - பழமையான (வியாகரண முதலிய) சாஸ்திரங்களைச் சூரியன் கற்பிக்கக் கற்ற அநுமானது வடிவம். அம்மா வியப்பிடைச்சொல். 'தகைமைத் தன்றால்' என்பதும் பாடம்.

இக்கவி, கம்பரது அதிசய கவித்துவ சாதுரிய விசேடத்துக்குக் காட்டாகக் காட்டத்தக்க அதி அற்புதக் கவிகளிலொன்று. (காட்டு - உதாரணம்).

மானிடனான இராமன் வாயுதேவகுமாரனான மகிமையுடைய அநுமானது பிரமாண்டமான விசுவரூபத்தை முழுதுங் காணமுடியாத இயல்பைக் கூறுமுகமாக, அவ் இராமன் முன்பு திரிவிக்கிரமனாய்த் திரிலோகங்களையும் இரண்டடிச்சுவட்டுள் அடக்கிய திருமாலாதலால், அவனால் முகங் காணமுடியாத வடிவத்தின்பெருமை மனத்தினால் பாவிக்கற்பாலதேயன்றி வாயினாற் பகரற்பாலதொன்றன்று என்று அதிசயம் விளையக் கூறிய கவி சமற்காரம் கழிபேரின்பம் பயப்பதாயிருத்தல் காண்க. இது, கோசலையை "உலகியாவையும்—மன்வயிற்றின் அடக்கிய மாயனைத்—தன் வயிற்றின் அடக்கும் தவத்தினாள்" என, மந்திரப்படலத்தில் வந்திருக்கிற கவிப்பகுதியை நினைப்புறுத்துகிறது.

இராமன் அநுமான்வடிவத்தை அதிசயித்துக் கூறல்.

438 தாட்படாக் கமலம் அன்ன தடங்கணான், தம்பிக் "கம்மா!
கீட்படா நின்ற நீக்கிக் கிளர்படா தாகி என்றும்
நாட்படா மறைகளாலும் நவைபடா ஞானத்தாலும்
கோட்படாப் பதமே, ஐய, குரக்குருக் கொண்ட" தென்றான்.

இ-ள். தண்டொடு பொருந்தாத தாமரைப்பூ (உளதேல், அந்தப் பூ) வைப் போன்ற விசால நேத்திரமுடைய இராமன், இலக்குமணனை நோக்கித் "தம்பி, என்றும் புதுமையாயுள்ள வேதங்களாலும் குற்றமற்ற தத்துவ ஞானத்தாலும் (அறிந்து) கொள்ளப்படாத பரம்பொருள் (தன்னுளடங்கிய) தாழ்வானவைகளை நீக்கி உயர்வானவைகள் நீங்காததாய் (அநுமானாக) வானரவடிவங்கொண்டது. இது ஆச்சரியம்!" என்று கூறினான்.

தாள், தாமரைப்பூவினது தாளாகிய நாளம் என்னும் தாமரைத்தண்டை உணர்த்தியது. தடம் - விசாலம். அம்மா அதிசயக் குறிப்புச்சொல். கீழ்ப்படாநின்றன என்பது, அன்சாரியை பெறாமல் 'கீழ்ப்படாநின்ற' என வந்தது. இதனைக் (1) கீழ்ப்படா - கீழ்ப்பட்டு, நின்ற - நின்றன - நின்றவை என்றேனும், (2) கீழ்ப்படாநின்ற - கீழ்ப்படுகின்ற - கீழ்ப்படுகின்றன கீழ்ப்படுகின்றவை என்றேனுங் கொள்ளலாம். (1) கீழ்ப்பட்டுநின்றவை என்று கொண்டால், 'கீழ்ப்படா' என்பது செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சமாம். (2) கீழ்ப்படுகின்றவை என்று கொண்டால், 'கீழ்ப்படாநின்ற' என்பது, கீழ்ப்படு (பகுதி) ஆநின்று (நிகழ்கால இடைநிலை) அ (அஃறிணைப்பன்மைப் படர்க்கைவிகுதி) ஆகியவைகள் சேர்ந்தாய பலவின்பாற்படர்க்கை நிகழ்கால வினைமுற்றுப்பெயர். கிளர்தல்

(- உயர்தல்) என்னும் பொருளுடைய முதனிலைத்தொழிற்பெயராகிய 'கிளர்' என்பது, ஆகுபெயராய், உயர்வானவை யென்ற பொருள்குறித்து நின்றது. படாது - படாதது - நீங்காதது. மணிமேகலையிற் சிறை செய்காதையில் 'வான்றரு கற்பின் மனையறம் பட்டேன்' என்பதில் 'படுதல்' என்பது நீங்குதற்பொருளில் வருதல் காண்க.

நாள்படா - நாட்படாத - நாட்செல்லாத - நாளாகாத - புதுமை யான. நாள் - காலம் (தமிழ்ச்சொல்லகராதி) எனக் கொண்டு, 'நாட்படா' என்பதற்குக் காலத்தின்கட்படாத (—காலங்கடந்த - காலாதீதமான) என்று பொருள்கொள்ளலும் பொருந்தும். மறை - வேதம். நவை - குற்றம். கோள்படா - கோட்படாத-(அறிந்து) கொள்ளப்படாத.

பதம் - பொருள். (உ ம்.) "தற்பதமாய்ப் பாபதமாய்" (கோயிற் புராணம். பாயிரம். ௩) என்றும், பாபதம் - மேலாகிய பொருள் என்றும், பரம்பொருள் - மேலானவஸ்து. (உ. ம்.) "எங்குமாம் பரம்பொருளை யாழும் வணங்குதுமே" (மகாவாக்யெம். பாயிரம். க.) என்றும் தமிழ்ச் சொல்லகராதியில் வருதல் காண்க. இதனால், பரபதமும் பரம்பொரு ளும் ஒருபொருள்குறித்தவையாய்ப் பரியாயச்சொற்றொடர்களாயிருத் தல் தெளிவு.

மேற்கூறிய உதாரணக் கவியில் பதம் 'பா' என்ற அடையினால் பரம்பொருளை உணர்த்தியவாறே, இந்தக் கவியிலும் பதம் 'என்றும் - நாட்படா மறைகளாலும் நவைபடா ஞானத்தாலும் - கோட்படா' என்ற விசேடணத்தால் பரம்பொருளை உணர்த்தியது தெளிவாம்.

தாழ்வானவை என்ற பொருளுடைய 'கீழ்ப்படாநின்ற' என்பதும் உயர்வானவை என்ற பொருளுடைய 'கிளர்' என்பதும் ஒன்றுக் கொன்று எதிர்மறை. 'நீக்கி' என்பதற்கு நீங்காதாகி என்ற பொருள் குறித்த 'படாதாகி' என்பது எதிர்மறை.

"கீழ் என்பதன் ஈற்று ழகரம், வருமொழி முதலில் வல்லினம் வந்து புணர்ந்தபோது டகாமாகத்திரிந்தது; 'ஐம்மூன்ற தாமுடல் வன்மையின் வந்திடி லாறொடைந்தாம்' என்னும் வீரசோழிய விதி யைக் காண்க. இனி, ஈற்று ழகாத்துக்கு எதுகைநோக்கி ளகரம் போலி யாய், அது டகரமாகத் திரிந்ததெனினும் அமையும். இராமபிரான் தம்பி யை 'ஐய' என்றது அன்புபற்றிய மரபுவழுவமைதி. ஐய - அழகிய என்றுமாம். தம்பிக்கு என்றான் என இயையும். குராங்கு+உரு=குராச் குரு: வேற்றுமையில் மென்றொடர் வன்றொடாயிற்று."

காரணத்தில் இல்லாதது காரியத்திற் காணப்படாதாதலாலும், பரம்பொருளின்கூறுகளான திரிமூர்த்திகளுள் காத்தற்கடவுளும் அழித்தற்கடவுளு முண்மையாலும், காத்தற்குணமும் அழித்தற்குணமும் ஆகிய எதிரிடைப்பொருள்கள் பரம்பொருளினிடத்து உள்ளனவாதல் பெறப்படுதல்போல, நல்லவை தீயவை உயர்ந்தவை தாழ்ந்தவை முதலிய (நீரும் நெருப்பும் போல ஒன்றுக்கொன்று மாறுன) எல்லா எதிரிடையிரட்டைகளும் பரம்பொருளினிடத்து அடங்கினவாயிருத்தல் பெறப்படும். இக்கருத்துக்கொண்டு கம்பர், வாலி இராமனை 'மேலொருபொருளுமில்லா மெய்ப்பொருள் வில்லுந் தாங்கிக்-கால்தரை தோய நின்று கட்புலக் குற்ற தம்மா!' (வாலிவதைப் படலம் கசஅ) என்று பிரத்தியட்சமான பரம்பொருளாகக்கொண்டு 'பாவம் நீ தருமம் நீ பகையும் நீ உறவும் நீ' (ஷ படலம் கஉக) என்றுனென்றுர். இக்கருத்துப்பற்றியே, அவர், இராமன் 'கீட்படா நின்ற நீக்கிக் கிளர்படா தாகி என்றும்—நாட்படா மறைக ளாலும் நவைபடா ஞானத் தாலும்—கோட்படாப் பதமே, ஐய, குரக்குருக் கொண்ட தென்றுன்' என்றுர். இவ்வாறு கூறினமை மேற்கூறிய கருத்துப்பற்றியன்றெனில், பரம்பொருளினிடத்திற் கீழ்மையானவை யுண்டோ என்னும் ஆசங்கை நிகழும்.

இவ்வாறு இக்கவியில் வெறுத்தற்குரிய கீழ்மைக் குணங்களைநீக்கி விரும்புதற்குரிய மேன்மைக்குணங்கள் நீங்காததாய்ப் பரம்பொருள் அநுமானுக வடிவெடுத்துவந்ததென்று இராமன் கூறினுனென்றதற்கியைய அடுத்த கவியில், அவன், வெறுக்கும் கீழ்மை இல்லாததாய் விரும்பும் மேன்மை உள்ளதாய்ப் பரம்பொருள் வடிவங்கொண்டதென்ற அநுமானைத் தம்பியும் தானும் துணையாகப் பெற்றமையால், தங்களுக்கு வெறுப்பான துன்பம் இல்லையானது விருப்பான இன்பம் உள்ளதானது என்று கருதி 'நம்பியைப் பெற்றேம். நம்பால்-இல்லையே துன்பம் ஆன தின்பமும் எய்திற்று' என்று னென்றுர்.

மேற்கூறியவாறு விசேடித்துக் 'கீட்படா நின்ற நீக்கிக் கிளர்படாதாகிப்' பரம்பொருள் 'குரக்குருக்கொண்டது' என்றது, விசேடியாது பரம்பொருள 'குரக்குருக்கொண்டது' என்பதனினும் அதிகமாக அநுமானை உயர்த்துக் கூறியதாம். இது, எதுபோலுமெனில், ஒரு மாதின் வதனத்தைக் களங்கம் தேய்தல் முதலிய தாழ்குணங்களெல்லாம் நீக்கி ஒளி குளிர்ச்சி முதலிய உயர்குணங்களொன்றும் நீங்காததாயுள்ள மதிபோலுமென்பது அவள் வதனத்தை மதிபோலு மென்பதனினும் சிறப்பிப்பதாயிருப்பதுபோலும் என்க.

'மறைகளாலும் ஞானத்தாலும் கோட்படாப் பதம்' என்றது, வேத விற்பன்னரும் தத்துவஞானிகளும் முறையே வேதங்களையும் தத்துவ ஞானத்தையும் கருவியாகக்கொண்டு ஆராய்தலால் அறியப்படாத பதத்தை.

அநுமான் வடிவம், மூவுலகையும் ஈரடியாக அளந்த நெடியோனுன திருமாலாலும் கண்டமட்டும் காணமுடிந்ததேயன்றிக் கடைபோக (முகத்தை)க் காண முடியாததாயிருந்ததென்று இதற்குமுந்தியபாட்டிற் கவிக்கூற்றாகக் கூறிய கம்பர், இந்தப் பாட்டில் கதாநாயகன்கூற்றாகத் திருமால் அநுமான்முடிகாணமுடியாமைக்குரிய காரணத்தைத் திருமாலைக்கொண்டே தெரிவிப்பாராய்த் திருமாலுக்குமூலமாய் முதற் பொருளான "பரம்பொருளே அநுமானுக வடிவமெடுத்துவந்தது" என்று (திருமாலான) இராமன் கூறினனென்றார்.

"கீழ்மைப்பட்டுநின்ற (ராஜச தாமச) குணங்களைப்போக்கி [சுத்த ஸாத்விக குணமயமானதாய்] ஒளி அழியாததாய் எப்பொழுதும் நாட் செல்லாத வேதங்களாலும் குற்றம் (ஐயந்திரிபுகள்) இல்லாத தத்துவ ஞானத்தாலும் அறியப்படாத மோக்ஷலோகமே வானரவடிவத்தை எடுத்துவந்ததாம்" என்பது பழைய உரை.

அநுமான் இராமலக்குமணரிடம்
சுக்கிரீவனை அழைத்துவருவேனென்று சொல்லிப் போகுதல்

[இராமன், இலக்குமணனைநோக்கி "நாம், இத்துணைப் போாற்றலும் பேரறிவுமுடைய பெரியோனைப் பெற்றேமாதலால், துன்பமற்றேம்; இன்பமுற்றேம். இவனைத் தொண்டுகொண்ட சுக்கிரீவனது உயர்வு சொல்லுந்தரத்ததோ!" என்று சொன்னான். அவர்கள் இருவரும் அவனை இனிது நோக்கி அகமகிழ்ந்து முகமலர்ந்தவண்ணமாய்நிற்க, அவன், அவர்களை நோக்கிச் "சிறிதுபோது இங்கேயிருங்கள். நான் சுக்கிரீவனைத் துரிதமாக அழைத்துவருவேன்" என்று சொல்லி விடைபெற்று விரைந்து சென்றான்.]

அநுமப்படலம் முற்றிற்று.

[தொடரும்.]

வே. ப. சுப்பிரமணியமுதலியார்.

உ

ஐய வினா.

கரந்தைத்தமிழ்ச்சங்கத்திலிருந்து திங்கள் ஒருமுறை வெளிவரும் தமிழ்ப்பொழில் என்னும் பத்திரிகையில் திருவாளர் வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளையவர்கள் திருக்குறட்பாயிரத்தை யாராய்ந்து திருவள்ளுவர் திருக்குறட் பாயிர ஆராய்ச்சி யென மகுடமிட்டு ஒரு கட்டுரையை மூன்று இதழில் தொடர்ச்சியாக எழுதியுள்ளார்கள். அக்கட்டுரையை இதுபோழ்து எனது நண்பரொருவரிடமிருந்து வாங்கிப் படிக்க நேர்ந்தது. படிக்கும்போழ்து பல ஐயங்கள் அக்கட்டுரையிற் றோன்றின. அவற்றை வினாய்த் தெளிதல் அவசியமாகலின் இங்கே வினவ முற்பட்டனன்.

கடவுள்வாழ்த்து, வான்சிறப்பு, நீத்தார்பெருமை என்ற மூன்று அதிகாரங்களும் வள்ளுவனாரியற்றியனவல்ல என்பதே அவ்வாராய்ச்சியின் முடிபாகும்.

அங்ஙனம் முடிபுகட்டுவதற்குத் துணையாகநின்றன, மிகமிகப் பழையசுவடியிற் கடவுள்வாழ்த்து என்னும் அதிகாரத்தின் முடிவில் 'சிறப்புப்பாயிரம் முற்றிற்று' என்று எழுதப்பட்டுள்ளமையும், அதிகாரம் ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒரு மொத்தத்தொகையான பப்பத்துக்குறளாக அமைத்திருத்தலும், துறவறவியலின்கண் 'துறவு' என்ற ஓர் அதிகாரமும் 'மெய்யுணர்தல்' என்ற ஓர் அதிகாரமும் அமைந்திருத்தலும், சொற்சுவை பொருட்சுவையின்மையும் ஆகிய ஏதுக்களாகும்; என அக்கட்டுரையாற் றெரிகின்றன.

'அறன்வலியுறுத்தல்' என்னும் அதிகாரத்தின் இறுதியில்நின்ற 'பாயிரமுற்றிற்று' என்பது கடவுள்வாழ்த்ததிகாரத்திறுதியில் எழுதுவோர் ஞாபகப்பிசகால் எழுதப்பட்டுநின்றது எனவுங் கூறலாமல்லவா?

திருவள்ளுவர்திருக்குறளைப் பதிப்பித்த ஆறுமுகநாவலர் முதலிய பேரறிவாளரியாவரும் மிகப் பழையனவும் பழையனவும் ஆகிய ஏட்டுச் சுவடிகளைக் கண்டுதானே பதிப்பித்திருப்பார்கள்?

மிகப் பழையசுவடியில் வழக்கத்திற்கு மாறுக ஒருசிறுபகுதி யெழு தப்பட்டிருந்தால் அதைத்தான் கொள்ளவேண்டும் என்பது நியமமா?

ஒவ்வொரு அதிகாரத்திலும் பப்பத்துக் குறளாகக் கூறியுள்ளமை யால் நூற்றுமுப்பத்துமூன்று அதிகாரங்களாகப் பகுத்துக் கூறியிருக்க மாட்டார், நூற்றுமுப்பது அதிகாரந்தான் கூறியிருப்பர் என்று கூறு வதைவிட நூறு அதிகாரந்தான் கூறியிருப்ப ரென்பது பொருத்த முடையதல்லவா?

பப்பத்து என்னும் மொத்தத்தொகைகொண்டவர் முடிவுத்தொகை யும் நூறெனநிற்கக்கூறினுரென்றல் மிக அழகுபயக்குமல்லவா?

நீத்தார்பெருமையென்னும் அதிகாரத்தில் துறவோரதுபெருமை யைக் கூறியுள்ளார் என்பது 'நீத்தார்பெருமை' யென்னும் பெயரே யுணர்த்தும். துறவறஇயலின்கண் துறவினிலக்கணம் பயன் முதலிய வற்றை யுணர்த்தியுள்ளார் என்பது வெள்ளிடைப்பிறங்கல்போல மிளிர்வ தொன்றுகும். இங்ஙனமாக, 'துறவு' என்னு மதிகாரமிருத்தலால் நீத் தார்பெருமை யென்னும் அதிகாரம் வள்ளுவனுர் கூறவில்லையென்றல் நிலைநிற்குமா?

கடவுள்வாழ்த் ததிகாரத்திற் கடவுளை வாழ்த்துதல்விடயங் கூறப் பட்டுளது. மெய்யுணர்தலதிகாரத்தில் மெய்ப்பொருளுணர்தல் விடயம்பற்றிப் பலபடக்கூறியுள்ளார். வாழ்த்ததிகாரத்தில் வாழ்த்தில் நோக்கமுளது; மெய்யுணர்தலதிகாரத்தில் மெய்யுணர்தல் ஒன்றில் நோக்குமுளது என யாவரும் அறிவர். அங்ஙனமாக மெய்யுணர்த லதிகாரமிருத்தலாற் கடவுள்வாழ்த்ததிகாரம் வேண்டாமென்றல் பொருந்துமா?

மெய்யுணர்தலதிகாரம் இருத்தலாற் கடவுள்வாழ்த்ததிகாரம் வேண்டாமெனின் மெய்யுணர்தல் அதிகாரத்திற் கடவுளைவாழ்த்தி யிருக்கின்றனரா? அங்கு வாழ்த்தவர்தனரென்றுல் அஃது துறவற இயல் எனப் பெயர்பெற்றது, மற்ற மரங்களு மிருக்கக் கமுகந்தோட்ட மென மிகுதியாற் பெயர்பெறுவது போன்றதா?

அறத்துப்பாலில் "எதிலார் குற்றம்போற் றந்தற்றங் காண்கிற் பிற்-தீதுண்டோ மன்னு புயிர்க்கு" எனக் கூறியதே எவர்க்குமொப்புதர

யிருப்பப் பின் பொருட்பாலில் 'தன்குற்ற நீக்கிப் பிறர்குற்றங் காண்கிற் பின்—னென்குற்ற மாகு மிறைக்கு" எனக் கூறியது மிகைபடல் ஆகு மல்லவா? இங்ஙனமிருத்தலால் இதுபோன்றனவும் வள்ளுவனார்கூற வில்லை எனக் கூறலாமா?

சொற்சுவை பொருட்சுவை யில்லையென்றல் சொந்த அபிப்பிராய மா? அறிஞர்பலருக்கும் ஒப்பமுடிந்ததா?

தமிழறிவுசான்றபெரியாரெல்லாஞ் சொற்சுவை பொருட்சுவை ததும்புகின்றனவெனக் கொள்ளுதலால் அவை யில்லையென்றல் போலி யேதுவாகுமல்லவா?

சரியான ஏதுவைக்கொண்டல்லவா ஒரு பொருளைத் துணிதல் வேண்டும்?

'பலரால் ஒப்புயர்வற்றபாக்களையுடையதெனப் போற்றப்படுவது இக்கடவுள்வாழ்த்ததிகாரம்' என்பது தங்கொள்கையாயிருக்க அதற்கு மாறுகச் சொற்சுவை பொருட்சுவை யில்லதென்றல் உலகமலைவாகு மல்லவா?

"வழிபடுகடவுள்வாழ்த்து என்பது நூலாசிரியன் இயற்றத்துணிந்தநூல் இனிது முடியுமாறு தான் வழிபடுங் கடவுளை வணங்குதல்."

"ஏற்புடைக்கடவுள்வாழ்த்து என்பது நூலாசிரியன் இயற்றத்துணிந்த நூலை ஏற்போர்க்குரிய கடவுளை நூலாசிரியனே வாழ்த்தி வணங்குதல்."

"நூலியற்றும் அறிவும் ஆற்றலும்உடையான் தான் வழிபடுகடவுளையன்றிப் பிறிதொருகடவுள் உண்டெனக்கொள்ளான், வாழ்த்தான், வணங்கான்"

என்னுந்தொடர்கள் அவ்வாராய்ச்சியில் தயங்குகின்றன.

வழிபடுகடவுள்வாழ்த்தாவது, நூல் இனிது முடியுமாறு தான் வழிபடுங்கடவுளை வாழ்த்துதலாயின், ஏற்போர்க்காக எந்தக் கடவுளை வர்ழ்த்துவது? வழிபடுகடவுளையெனின்,ஏற்போர்க்கும் அக்கடவுள் வழி படுகடவுளாக விருந்தாலன்றோ அவர் உவந்து வாழ்த்துவர்? இல்லை யெனின், பிறர்பொருட்டு வாழ்த்துவது பயனற்றதாக முடியுமல்லவா?

ஏற்போரெல்லாந் தங்கடவுளை வழிபடுவரென ஒருதலையாகக்கூற இயலுமா?

ஏற்போர்க்காக வாழ்த்துங்காலத்து இடையூறுநீங்கி நூல் இனிது முடிதற்கு வாழ்த்தியபிறகு வாழ்த்துவனு? அங்ஙனம் வாழ்த்தாதே வாழ்த்துவனு? அங்ஙனம் வாழ்த்தாதே வாழ்த்துவனெனின் இடையூறெல்லாம் நீங்கியுள்ளேம் எனத் தெரியு மாற்றல் அவனுக்குண்டா? உண்டெனினும் அகங்கொண்டவுள்ளத்தன் எனக் கருதப்படுவானல்லவா? அகங்கொண்டவர்க்கு நூல்தான் இனிதுமுடியுமா?

பிறகடவுளை வாழ்த்துவனெனின், பிறகடவுளும் ஏற்போர்க் குரிய கடவுளா? அன்று? ஏற்போர்க்குரியதெனின் ஏற்போர் எல்லார்க்கும் அதுவே கடவுளென எங்ஙனம் அறிதல் கூடும்? அன்றெனின் வாழ்த்தியதனுற் பயனென்னை? பிற கடவுளைப் பிறர்க்காக வாழ்த்துவனென்றல் 'தங்கடவுளையன்றி வாழ்த்துதலுஞ் செய்யான், வணங்கலுஞ் செய்யான், பிறகடவுள் உண்டெனவுங்கொள்ளான்' என்பவற்றோடு மூரணுதா?

ஏற்போராவார் கற்றற்குரியரா? செய்வித்தோரா? அவைக்களத்துள்ளோரா? கற்றற் குரியாரெனின் அஃது நேர்பொருளாமா? செய்வித்தோரெனின் ஏற்போரெனச் செய்வித்தோரைக் குறித்துவரப் பிறுண்டு எங்கேனுங் கண்டதுண்டா? அவைக்களத்தோ ரெனின், அதுவும் பொருந்துமா?

ஏற்பு என்பது ஏற்போரை யுணர்த்து மென்றல் பொருந்துமா?

ஏற்புடை என்பதற்கு இப்பொருளில் நோக்குள தென்பதைப் பிரமாணங்கொண்டு தெளிவிக்க இயலுமா?

"அறத்திற்கே யன்புசார் பென்ப வறியார்
மறத்திற்கு மஃதே துணை."

என்பதற் குரையியற்றுங்காலத்துப் பரிமேலழகர், 'மறத்திற்கும் அவ்வன்பே துணை' யெனப் பிறர்கூறுமாறுபோலக் கூறியமையாது 'ஒருவன் செய்த பகைமைபற்றி உள்ளத்து மறம்நிகழ்ந்துழி அவனை நட்பாகக் கருதி அவன்மே லன்புசெய்ய அது நீங்குமாகலின் மறத்தை நீக்குதற்குந் துணையா மென்பார் மறத்திற்கு மஃதே துணை யென்றார்.' எனவெழுதித் தாங்கொண்ட பொருளை வலியுறுத்துவான்வேண்டித் "துன்பத்திற் கியாரே துணையாவார்" என்பதை எடுத்துக் காட்டி

யுள்ளார். அது போலத் தாங்கொண்ட பொருளுக்கு வலிதா அது போன்ற வேறுதொடரை எடுத்துக் காட்டிச் சாதிக்கமுடியுமா?

ஏற்போர்க்காக எவர் வாழ்த்தியுள்ளார்? பெருந்தேவனார் பாடிய வாழ்த்து ஏற்போர்க் குரியதெனின் அவர் பாரதத்திற்கு நூலாசிரிய ராவரன்றிப் பிறவற்றிற்கு நூலாசிரியராவரா?

கம்பருக்கு வழிபடுகடவுள் நாமகள் என்பது வெளிப்படையாய் இருத்தலின் அவரியற்றிய இராமாயணத்தில் தலைப்பிலுள்ள விண்டு வாழ்த்துப்பாக்கள் அவராற் பாடப்பட்டனவெனக் கொள்ளலாமா? கொள்ளாதுநிற்கவேண்டுமா? கொள்ளலாம் எனின், 'வழிபடுகடவுளை யன்றி வேறொருகடவு ளுண்டெனக் கொள்ளான்; வணங்கான்; வாழ்த் தான்' என்பது வலியிழுமல்லவா?

ஏற்போர்க்காத்தான் பாடினார்; தனக் கன்பில்லையெனின், அப்பெரும் புலவர் அன்பிலாது பிறர்க்காகப் பொய்த்துக்கூறுவரா? பொய்ம்மையாகப் பாடுத லடுத்ததாமா? நூலுள்ளும் இராமபிரானை 'எனையாள்வாதன்' 'எமையுடையிறைவன்' என்று பலவிடங்களிற் கூறியிருக்கின்றனராத லின் அன்பின்றிப்பாடினாரெனக்கூற இயலுமா? ஏற்போர்க்காக எவர் வாழ்த்தியுள்ளார்?

கம்பருக்கு விண்டுவும் வழிபடுகடவுள்தான் எனின், இரண்டு கடவுள் அவர்க் குண்டென முடியும். இரண்டுகடவுளைக் கொண்டனரெனக் கொள்ளின் தாம் விரும்பியவற்றையெல்லாம் ஒவ்வொன்றுங் குறை வறக்கொடுக்கும் ஆற்றலற்றவெனக் கருதினாரெனக் கொள்ள வரு மல்லவா?

" 'கடவுள்வாழ்த்துக் கூறியே நூலியற்றுதல் வழக்கு. அவ்வாறே நம் திருவள்ளுவரும் கடவுள்வாழ்த்துக் கூறியே தமது நூலை இயற்றி யிருக்கின்றனர். திருக்குறட்பாயிரத்தின் முதலாவது அதிகாரமாக இப்போது காணப்படுகின்ற கடவுள்வாழ்த்து நம் திருவள்ளுவர் கூறியதே' என்று பலர் கூறுகின்றனர். கடவுள்வாழ்த்துக் கூறி நூல் இயற்றும் வழக்குப் பிற்காலத்தது என்று தெரிகின்றது. தொல் காப்பியம் முதலிய தொன்னூல்களிற் கடவுள்வாழ்த்துக் காணப்படா மையானும் கடவுள்வாழ்த்துக் கூறியே நூல் இயற்றவேண்டும் என்று

விதிக்கப்படாமையாலும் இப் பிற்காலத்துவழக்குப்பற்றி இக் கடவுள் வாழ்த்துப்பாக்கள் திருவள்ளுவரால் இயற்றப்பட்டவை யென்று கூறு தல் பொருந்தாது" என்னுந் தொடரும் அவ்வாராய்ச்சியிற் றோன்று கின்றது.

கடவுளைவாழ்த்தி நூலியற்றும்வழக்கம் முற்காலத்து இல்லை யெனின் பிற்காலத்தார் தாமே படைத்துக்கொண்டனரா? தாமே யெதற்காகப்படைத்துக்கொண்டனர்? இவர்களுக்குள்ள காரணம் முற் காலத்தார்க் கில்லையா? இல்லையென்பது வாழ்த்து இல்லாததைமட்டும் வைத்து நிலைபெறுமா? வாழ்த்தினவர் நூலுள் வரையவில்லையென்றால் இழுக்கென்னை? பிற்காலத்து நூலியற்றியோரும் அறிவானிறைந்த ஆன்றோரல்லரா? அவர் முன்னோர்கொள்கையோடு முரணி வாழ்த்துவரா? தொல்காப்பியம் ஒன்றைத்தவிர வேறு எந்தப் பழையநூல்களிற் கடவுள் வாழ்த்து இல்லை? தொல்காப்பியத்தை இலக்கணமாகக்கொண்ட சங்கச் சான்றோர் பாடிய நூல்கள் பலவற்றுள் கடவுள்வாழ்த்துக் காணப்படும் பொழுது அவரோடு சமகாலத்தவராய வள்ளுவர் கடவுளை வாழ்த்தின ரில்லை யென்றல் பொருந்துமா?

கூலவாணிகன்சாத்தனார் தாமியற்றிய நூற்கு வாழ்த்தியற்றிவரையா திருத்தல்கொண்டு அவரோடு சமகாலத்தவராய இளங்கோவடிகளாற் சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள வாழ்த்துப் பாடப்படவில்லை எனலாமா?

ஆத்திகராயுள்ளோர் எவரும் கடவுளைத்தொழுதே எந்தக் காரி யத்தையுஞ் செய்யத்தொடங்குகின்றார்கள் என்பது வெள்ளிடைமலை யென விளங்கிக்கிடப்பதொன்றாகும். அங்ஙனமாக ஆத்திகராய முன் னோர் கடவுளை வாழ்த்தாதே நூலியற்றத்தொடங்கினரென்றல் நிலை பெறுமா?

விதிக்கப்பட்டிருந்தாற்றான் கொள்ளலாமெனின் விதிக்கப்படாதன சில, ஆன்றோர்கொள்கையாயிருந்தால் விதியில்லை என நீக்கிவிடுதல் எல்லார்க்கு மொத்ததாமா?

தொல்காப்பியத்தில் விதிக்கப்படாத முடிபுகள் சிலவற்றை வள்ளுவ னார் கொள்ளவில்லையா?

"மெய்யுணர்தல்" என்ற அதிகாரப்பாக்கள் பத்திற் கடவுளுக்குக் கூறப்பட்டுள்ள இலக்கண மென்னை?

இக் கடவுள்வாழ்த்துப்பாக்களில் வந்துள்ள இறைவன்பெயர்களெல்லாம் புத்தன், அருகன், விண்டு முதலிய எல்லாக் கடவுளுக்கும் காரணங்கருதுங்காற் செல்லுமல்லவா? செல்லின் இக்கடவுள்வாழ்த்தை என் பொதுவான கடவுள்வாழ்த்தெனக் கூறலாகாது? எல்லாக் கடவுளர்க்குங் காரணங்கருதுங்காற் செல்லாதெனப் பெயரிலக்கணந் தெரிந்த புலவர் ஒப்புக்கொள்வரா?

"அகரமுதலவெழுத்தெல்லாமாதி
பகவன்முதற்றேயுலகு"

என்ற குறளில் வந்துள்ள உபமானத்திற்கும் உபமேயத்திற்கும் பொருத்தமில்லையென அவ்வாராய்ச்சியுரை புகலுகின்றது.

ஒன்றற் கொன்றை யுபமானிக்கும்போது உபமானத்திலுள்ள குணங்களெல்லாம் உபமேயத்திலு மிருக்கவேண்டும் என்னும் நியதியுண்டா? உண்டெனின் 'திங்கள்போலும் முகம்' என்னுமிடத்துத் திங்கட்குள்ள வட்டம், குறைவு, வளர்வு, கருமை, விண்ணிற்றிரிதால், வெளுத்திருத்தல், இருள்நீக்குதல் முதலிய பலகுணங்களும் முகத்திலுளவென்றும், 'புலிபோன்றவன்' என்னுமிடத்துப் புலிக்குள்ள வால், புள்ளி, நாலுகால், இரத்தமுறிஞ்சல் முதலியன மனிதனுக்குமுளவென்றுங் கூறமுடியுமா?

"இன்மையு ளின்மை விருந்தொரால் வன்மையுள்—வன்மை மடவார்ப் பொறை" என்பதுங் குறட்பாவே. இதனுள் வன்மைக்கும் இன்மைக்கும் எந்தவிதத்தால் ஒப்புமை வந்துளது? இன்மைக்குட் சிறந்த இன்மை விருந்தொரால், வன்மைக்குட் சிறந்தவன்மை பொறையென்பதுதானே இதன் பொருள்? இதனுள், சிறப்பு ஒன்றே பொதுத்தன்மையன்றி வேறில்லை. அதுபோல 'அகரமுதல...............உலகு' என்னும் இதனுள் தலைமையொன்றே பொதுத்தன்மையாகும் எனக்கொள்ளின் வரு மிழுக்கென்னை?

இங்ஙனங் கருதியமையாது பலபடியாக நோக்கம்போல் நூல்வரம்பிற் கடந்து ஆராய்ந்து குற்றங்கூறில், இதுபோன்று எடுத்துக்காட்டுவமையணிகொண்டிலகும் குறட்பாவெல்லாங் குற்றமுடையனவாகக் கூறமுடியாதா?

ஒருசொல் இருபொருள்தாச் சூத்திரித்திருப்பது நுட்பத்தை விளக்குமா? குற்றத்தைப் பயக்குமா? ஒலியுலகென்பதொன் றுண்டா? எந்தநூலாற் றெரியப்பட்டது?

"முதலென்னுஞ்சொல் பெயராக வழங்குங்கால் அது மற்றொரு பொருளை யுண்டாக்கும் ஒருபொருளென்றே பொருள்படும்" என்பதும் அவ்வுரையி லுள்ளதே.

இறையென்பது இறைவனையுணர்த்துவதுபோல முதலென்பது முதல்வனை ஏன் உணர்த்தாது? முதல் என்பது பலபொருள் ஒரு சொல்லாகும் என்பது ஒருதலை. முதல் என்பதற்கு வேறுபொரு ளில்லையெனின் அவ்வுரையிலேயே "முதலாவது அதிகாரம்" என்று வந்தமை தங் கருத்தை மறுக்கின்றதா? இல்லையா? 'முத்தனே முதல்வா' 'மூவாமுதலே' 'சிறப்பினு மினத்தினுஞ் செறிந் தீண் டம்முதல்' 'முத லிடை கடையென' 'முதலீறிடைநிலை' 'முதலா வேன தம்பெயர் முதலும்' என வரும் சான்றோர்வாசகத்திலுள்ள முதல் என்பதற்கு வேறுபொருளில் நோக்கமுள்ளமை உடம்பாடா? இல்லையா? உடம்பா டெனின் ஈண்டு முதலென்பது ஏன் தலைமைத்து, தலைவன் என உணர்த்தமாட்டாது? (இல்லையெனின் காரணங்காட்டின் நலமாகும்.)

ஒரு காரியத்திற் கின்றியமையாது முதல் நிற்பனவெல்லாம் முதற்பொருள்தானே? உபாதானகாரணமட்டும் முதற்பொருளாமா? "முதலில்லார்க் கூதியமில்லை" யென்ற இடத்து வந்துள்ள முதல் ஊதியத்தை உண்டாக்குகின்றதெனின், காரணம் பலவற்றினுள் எதனுளடங்கும்?

இம் முதலெனும்பெயர், தம்பொருளானது ஊதியமாகிய பின் னுண்டாங் காரியத்திற்குமுன்னிற்றலால் அதுகுறித்துவந்த பெயரா? இல்லையா?

ஊதியத்திற்குக் காரணமாய முதலென்பது உயிருடைப்பொரு ளன்று என்பது வெள்ளிடையே. உயிரில்லாப்பொருள் எங்ஙனம் உண்டு பண்ணும்?

முதலாகிய காரணத்தால் அக்காரியந் தோன்றுதல்கொண்டு அஃ துண்டாக்கும் என உபசரித்துக்கூறலாமெனின், படைத் தளித் தழிக் கின்ற இறைவனை ஏன் முதல் எனக் கூறலாகாது? சிருட்டிக்குமுன் னுளனன்றோ இறைவன்?

"அகரவுயிரின்றேல் அக்கரங்களின்றாம்" என்பது சான்றோர்கூற்று அகரம் எல்லாவுயிரோடுங் கலந்து நிற்கின்றது என்பது கண்கூடு. மற்றையெழுத்துக்கள் உண்டாதல் தன்னை யின்றியமையாததாய் அவ் வெழுத்துக்களுக்கு முன்னிற்கும் அகரத்தை ஏன் முதலெனக் கூற லாகாது?

"'எழுத்தெல்லாம்' என்றதற்குவிளக்கஞ்செய்புங்காற்பரிமேலழகர் வடவெழுத்திற்கும் முதலாதனோக்கிக் கூறியதாகக் கூறினர். அது பொருந்தாது" என அவ்வுரை புகல்கின்றது.

"எல்லாமாய் ஈசனுளன்" எனக் கொண்ட திருநாவுக்கரையர், 'ஆரியமுஞ் செந்தமிழு மானான்கண்டாய்' 'வடமொழியுந் தென்றமிழு மறைக ணான்கு மானவன்காண்' எனவும், திருஞானசம்பந்தப்பெரு மான் 'ஆரியத்தொடு செந்தமிழ்ச்சுவை யறிகிலா' எனவும் இரண்டு மொழியைமட்டும் கூறக் காரணமென்னை? மற்றைமொழிவடிவாய் இறைவ னில்லையென்பது அவர்கொள்கையா? மற்றைமொழி யிருப்பது அவர்கட்குத் தெரியாதென்றல் பொருந்ாதல்லவா? இவர்கள் பாடிய பாட்டுத் தமிழ்ப்பாட்டுத்தானே? இவர்கள் தமிழ்ப்புலவர்களல்லரா? இவர்களைத் தமிழ்ப்புலவரில்லையென்று ஒருவருங் கூறாரன்றே? இவர் தமிழாய்ஆனான்கண்டாய் எனக் கூறலன்றோ பொருத்தமானது? ஆழ் வார்களிற் சிலரும் வடமொழியுஞ் செந்தமிழையுமே இங்ஙனங் கூறி யுள்ளார்களே? காரண மென்னை?

'அகரத்தை முதலாகக்கொள்ளாத மொழிகள் சில வழங்குகின்றன' என அவ்வுரை குறிப்பிடுகின்றது.

அகரத்தை முதலாகக்கொள்ளாதுபோனாலும் அவ்வெழுத்துக்க ளிலும் அகரங் கலந்துநிற்கின்றமையைத் தெரியலாமல்லவா? தெரிய முடியாதெனின் வாய்திறவாதேநிற்க அவ்வெழுத்துக்கள் ஒலிக்கின்றன வா?

"அகர வுயிர்போ லறிவாகி யெங்குநிகரிலிறை நிற்கு நிறைந்து" என்று உமாபதிசிவாசாரியமூர்த்திகள் கூறியது பொருத்தமுடையதா? அன்றா? எம்மதத்தினராவது தங் கடவுளை எங்குங் கலந்து நிற்கவில்லை யெனக் கூறுவரா?

"சிகரமுகத்திற்றிரளாரகிலும்மிகவுந்திவருநிவவின்கரைமேல்
நிகரின்மபிலாரவர்தாம்பயிலுநெல்வாயிலரத்துறைநின்மலனே
மகரக்குழையாய்மணக்கோலமதேபிணக்கோலமதாம்பிறவியிதுதான்
அகரமுதலினெழுத்தாகிநின்றாயடியேனுய்யப்போவதொர்சூழல்சொல்லே"

(சுந்தரர் தேவாரம்.)

என்பதனுள், 'அகரமுதல்' என்பதிலுள்ள முதல் என்பதற்குப் பொரு ளென்னை?

"ஒப்புயர்வற்றதொரு நூலைத் தமிழ்மொழியிற் செய்யப்புகுந்த தமிழ்ப்புலவனான தமிழ்மகனொருவன் தன்னூலின் முதற்பாவின் கண்ணே ஆரியச்சொற்கள் இரண்டைப் புகுத்தானென்றல் சைவசமயத்தைப் போதிக்கப்புகுந்த சைவவொழுக்கமுடைய சைவமகனொருவன் புலாலுண்டான் என்றலை யொக்கும்" என அவ்வுரை புகலுகின்றது.

இவ்வுவமை பொருத்தமுடையதா? வள்ளுவனார் தமிழைப் போதிக்கப்புகுந்தனரா? அறமுதலியவற்றைப் போதிக்கப்புகுந்தனரா?

'சைவன்' என்பது புலாலுண்ணாதவனையே யுணர்த்துமா? உணர்த்துமெனின், வைணவரிற் சிலர் புலாலுண்ணவில்லையென்றால் அவர் சைவராவரா? புத்தர் சைவராவரா? சிவசம்பந்தம் உடையவன் சைவன் எனின் புலாலைத் தானும் உண்டு இறைவனும் உண்ணுமாறுசெய்த கண்ணப்பர் சைவராகாரா? அவர் சைவசமயத்தைப் போதிக்கப்புகுந்தவ ரல்லரெனின், வள்ளுவனாருந் தமிழைப்போதிக்கப்புகுந்தவரில்லையெனக் கூறலாமல்லவா?

முதற்பாவின்கட் கூறாரென்றால் மற்றையபாவின்கட் கூறினாற் குற்றமில்லையா? அறத்துப்பால் முதலிய மூன்றுபால்களிலு முள்ள பாக்களிற் பல வடமொழிப்பதங்கள் விரவிநிற்றலை எவரும் அறிவர். தமிழையே போதிக்கப்புகுந்த தமிழ்மகன் அங்ஙனந்தான் பாடலாமா?

ஆரியச்சொற்க ளிரண்டைப் புகுத்தலாகாதெனின், ஒன்றைப் புகுத்தியிருப்பின் நன்றுபயக்குமா?

வள்ளுவனாரைத் தமிழ்ப்புலவன என்றல் பொருந்தும்; தமிழ்மகன் என்றே சாதிக்கமுடியுமா? தமிழ்ப்புலமைபடைத்துத் தமிழில் நூல் இயற்றும்வன்மை ஒரு ஆங்கிலேயருக்கும் அமையுமல்லவா?

தமிழ்நாட்டிற் பிறவாது அயல்நாட்டிற்பிறந்த வீரமாமுனிவரைத் தேம்பாவணி யென்னுந் தீங்காவியம் முதலிய பல தமிழ்நூலியற்றிய செந்தமிழ்ப்புலமைகொண்டு நந் தண்டமிழ்நாட்டிடைப்பிறந்த தமிழ் மகன் எனலாமா?

தமிழ்ப்புலமையெய்தியோன் தமிழ்மகன்தான் எனின் ஆரியப் புலமையும் அவனுக்குண்டாயின் அவன் ஆரியமகனுமாவனன்றோ? தமிழ் மகன் என்றே கூறமுடியுமா? வள்ளுவனார்க்கு ஆரியப்புலமை இல்லை யென எங்ஙனங் கூறலாம்?

முதல் இடை கடை யெனப்படும் தமிழ்ச்சங்கத்தைத் தமிழை வளர்ப்பதற்கல்லவா நிலைநிறுத்தினார்கள்? அவற்றிலமர்ந்து தமிழை யாராய்ந்த புலவரும் தமிழர்தாமே? இங்ஙனமெலாமாக அக்கழகத் திற்குச் சங்கமென வடமொழிப்பெயரையிட்டது எதனோடொக்கும்? அவர்கள் வடமொழிப்பெயரை இட்டது பொருந்துமா?

பிரகத்தனைத் தமிழறிவுறுத்தற்குக் குறிஞ்சிப்பாட்டுப் பாடிய கபிலர் அக்கழகத்திலுள்ளவர்தானே? "ஆரியநன்று தமிழ்தீது" என வுரைத்த வேட்கோவனைச் சிறிச் சபித்த நக்கீரனார் அக்கழகத்தினர் தானே?

"'உலகு' என்னும் சொல்லும் தமிழ்ச்சொல்லென நாட்டமுடி யாது" என அவ்வுரை பகர்கின்றது.

தமிழ்ச்சொல்லல்லாத உலகென்பதைத் தமிழ்ப்புலவராய சேக் கிழார், கம்பர், நக்கீரர், கூலவாணிகன்சாத்தனார் முதலியோர் 'உல கெலாம்' 'உலகமியாவையும்' 'உலகமுவப்ப வலனேர்புதிரிதரு' 'உலகந் திரியா வோங்குயர் விழுச்சீர்' என் றிங்ஙனம் முதற்பாவின்கண்ணும் முதலடியின்கண்ணும் முதற்சீரின்கண்ணுங் கூறுவரா?

இங்ஙனங் கூறியது, சைவமகன் புலாலுண்டான் என்பதொடு ஒக்கு மல்லவா? இவ்வுலகென்னுஞ் சொல்லையுடைய முதற்பாக்களும் முத லடிகளும் வேறு யாரோ பாடிவிட்டார் எனக் கூறலாமா?

மங்கலச்சொல்லாயிருத்தலிற், கூறினாரெனின், தனித் தமிழ்ச் சொல்லான மங்கலச்சொல் வேறு தமிழி லில்லையா? "நமச்சிவாய வாழ்க நாதன்றாள்வாழ்க" இம் முதற்பாட்டு முதலடியில் உள்ள நமச்சிவாய,

நாதன் என்பன வடமொழிப் பதங்கள் தானே? இத் திருவாசக ஆசிரியர் தமிழ்ப்புலவர்தானே? இங்கு வந்துள்ள நமச்சிவாய என்பதும், நாதன் என்பதும் முன்கூறிய சங்கம் என்பதும் தமிழ்ச்சொற்களே யாம் எனக் கூறின், ஆதி பகவன் என்பவற்றைத் தமிழ்ச்சொற்கள் எனச் சாதிக்கப் புகுவாருடன் தாமு மொருவராக நேரவருமல்லவா?

"பிறப்பு என்னும் வாய்பாட்டுச் சொல் ஒற்றில்லாமல் வெண்பாவின் இறுதிச் சீராக முடிந்து வருவது வழக்காயினும் அவ்வாறு அச்சீரில் வெண்பா முடிவது அவ்வளவு சிறப்பன்று" என அவ்வுரை புகல்கின்றது.

சிறப்பின்மைக்குக் காரண மென்னை? உலகு என வல்லொற்று இடையில் இல்லாததனலா? ஆமெனின் 'பொன்போற் போதிந்து' என மெல்லொற்று இடையில் வருவது சிறப்புடையதாமா?

இங்கு வந்துள்ள 'உலகு' என்னும் வாய்பாடு சிறப்புடையதன்றாயின்,

"பகைநட்பாக் கொண்டொழுகும் பண்புடை யாளன்
றகைமைக்கட் டங்கிற் றுலகு"
"விடாஅர் விழையு முலகு"

என இறுதிச் சீராய் வந்து முடிந்துள்ள 'உலகு' என்பதும், 'அவ்வளவு சிறப்பில்லை' யென்பதற் கிலக்காகாதா?

"பொன்றுமை யொன்ற லரிது" "பூரியர்க ளாழு மளறு" என்பன போன்றவும் அங்ஙனம் வந்துள்ளமையாற் சிறப்பில்லை யென்றும் ஆதலால் இக்குறட்பாக்களும் வள்ளுவனாற் செய்யப்படவில்லை யென்றும் சொல்ல இடந்தராவா?

"மெய்ப்பொருள் 'மெய்யுணர்தல்' என்னும் அதிகாரக்குறள் பத்திலும் அவ்வாறு உயர்திணை ஆண்பாலாகக் கூறப்பட்டிலது. அஃறிணை யொன்றன்பாலாகக் கூறப்பட்டுளது. திருவள்ளுவர் தொல்காப்பியத்தை இலக்கணமாகக் கொண்டவரென்பது புலவர்பலர்க்கும் ஒப்பமுடிந்ததொன்று." என அவ்வுரை புகல்கின்றது.

ஆண்பாலாகக் கூறவில்லையென்பது நியாயமே. புலவர் பலர்க்கும் ஒப்பமுடிந்ததொன்றாயின் அஃது நன்றெனக்கொள்ளப்படுமென்றால்

இப்பாயிரமும் வள்ளுவனார்செய்ததென்பது புலவர் பலர்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததொன்றுதானே? அங்ஙனமாக வள்ளுவனார்கூறவில்லையென மறுக்க முற்படுவானேன்?

'துறவு' என்னும் அதிகாரத்தில் "பற்றுகபற்றற்றான்பற்றினை" என்பது வந்துளது. ஈண்டுப் பற்றற்றான் என்னும் பொருள் மெய்ப்பொருளா? வேறுபொருளா? மெய்ப்பொருளெனின் ஆண்பாலாகவும் கூறப்பட்டுளதே? வேறுபொருளெனிற் காரணந் தருக.

"உயர்திணை யென்மனார் மக்கட் சுட்டே
அஃறிணை யென்மனா ரவால பிறவே"

எனத் தொல்காப்பியர் மக்களல்லாத பிறபொருளையுணர்த்தும் சொல்லெல்லாம் அஃறிணையாக ஒலிக்கும் எனக் கூறுகின்றார். இத்தொல்காப்பியத்தை இலக்கணமாகக்கொண்ட திருவள்ளுவர் மெய்ப்பொருளை ஆண்பாலாகக்கூறுவரா? அவ்வாறுகூறினா லஃது தோ ரிழுக்காகாதா?" என அவ்வுரை வினவுகின்றது.

"அவியுணவினான்றார்" "தேவரனையர் கயவர்" "வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லால்" "பரந்து - கெடுக வுலகியற்றி யான்" எனத் தொல்காப்பியத்தை இலக்கணமாகக்கொண்டவர் மக்களல்லாத பொருளை உயர்திணை வாய்பாட்டாற் கூறியது இழுக்காதா? அன்றிப் 'பற்றற்றான்' என மெய்ப்பொருளைக் கூறியதும் இழுக்காகாதா?

"பெண்மைசுட்டியவுயர்திணமருங்கின்
ஆண்மை திரிந்தபெயர்நிலைக்கிளவியும்
தெய்வஞ்சுட்டியபெயர்நிலைக்கிளவியும்
இவ்வென அறியும் அந்தந்தமக்கிலவே
உயர்திணமருங்கிற்பால்பிரிந்திசைக்கும்"

என்னும் இது தொல்காப்பியச்சூத்திரந்தானே? மக்களல்லாத பிற பொருளையுணர்த்தும் சொல்லனைத்தும் அஃறிணைவாய்பாடாகத்தான் ஒலிக்கும் என்று இச்சூத்திரத்தை அறிந்த புலவர் போதிக்கப்புகுவரா?

"வினையினீங்கிவிளங்கியவறிவின்
முனைவன்கண்டது முதனூலாகும்"

என்பதும் தொல்காப்பியச்சூத்திரந்தானே? இதனுள் 'முனைவன்' என்றது மெய்ப்பொருளையா? வேறு பொருளையா? மெய்ப்பொருளன்

றென அறிவுடையோர் ஒப்புக்கொள்வரா? ஈண்டும் உயர்திணைவாய் பாட்டாற்றானேகூறியுள்ளார். இங்ஙனமாக வள்ளுவனார் ஏன் உயர்திணை வாய்பாட்டாற் கூறமாட்டார்?

இன்னும், தொல்காப்பியர் 'மாயோன்' 'சேயோன்' 'வேந்தன்' 'வருணன்' எனவும் உயர்திணைபாகக் கூறியிருக்கின்றாலல்லவா?

" மடியிலா மன்னவ னெய்து மடியளந்தான்
றாஅய தெல்லா மொருங்கு "

" தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்க லானென்றாங்
கைம்புலத்தா றோம்ப றலை "

" செவியுணவிற் கேள்வி யுடைய ரவியுணவின்
ஆன்றாரோ டொப்பர் நிலத்து "

என வள்ளுவரே பிறாண்டுங் கூறியது பொருந்தியதா? அன்று?

" ஒருமைக்கட் டான்கற்ற கல்வி யொருவற்
கெழுமையு மேமாப் புடைத்து "

" எழுமை எழுபிறப்பு முள்ளுவர் தங்கண்
விழுமந் துடைத்தவர் நட்பு "

" ஆபயன் குன்று மறுதொழிலோர் நூன்மறப்பர்
காவலன் காவா னெனின் "

" தம்பொரு ளென்பதம் மக்கள் அவர்பொருள்
தந்தம் வினையான் வரும் "

" ஆவிற்கு நீரென் றிரைப்பினு நாவிற்
கிரவி னிழிவந்த தில் "

என்னுங் குறட்பாக்களையும் இவைபோன்ற குறட்பாக்களையும் நடுவாக நின்று ஆராயின் வள்ளுவனார் எம்மதத்தினரெனச் சொல்லப்படுவார்?

திருமால் உலகத்தை அளந்தான் என்றல் புத்தர் முதலியோர்க் குடம்பாடாகுமா?

இல்லறத்தான் ஐம்புலத்தும் செய்வனசெய்யவேண்டு மென்பது அருகர்முதலியோர்க் குடன்பாடா? தென்புலத்தாரை அவர் அங்கீகரிக் கின்றாரா? தேவர்க்கு வேள்வியில் அவியிடுதலும் தேவர் அவியினை உண்ணுவதும் அவர்க்குடம்பாடா? வேள்வியை அவர்வெறுக்கவில்லையா?

மறுபிறப்பில்லையென்னும் மதத்தினருக்குக் கல்வி யெழுமையும் செல்லுமென்பதும், விழுமம் துடைத்தவர்நட்பு எழுமையெழுபிறப்பும் உள்ளுவரென்பதும், தம்மக்க ளீட்டியபொருள் தந்தம் வினையான்வரு மென்பதும், இவைபோன்றுவரும் இன்னும் பல விடயங்களும் உடம்பா டாகுமா?

ஆறுதொழில் புத்தர் முதலியோர்க் குடன்பாடா? ஆகாத்தோம் பல் பேறமென்பது முகம்மதியர் முதலியோர்க்கு உடன்பாடாகுமா?

இங்ஙனமிருக்க, வள்ளுவனார் எல்லாமதத்தினருக்கும் பொதுவாக நூலியற்றியுள்ளாரென்றல் பொருந்துமா?

"வாலறிவன் என்பதன் பொருள் தூய அறிவினையுடையவன் என் பதே. ஆகவே, தூய அறிவு ஒன்று, அதனையுடையவன் ஒருவன், அதனை யுடைமையாகக்கொண்ட தொழில் ஒன்று என்ற இருபொரு ளுண்மையும் ஒருதொழிலுண்மையும் பெறப்படுகின்றன. இவ்வுண் மைப்பேறு மெய்ப்பொருளொன்றுதவிர வேறுபொருள் ஒன்றுமில்லை யென்னும் கொள்கைக்கு முரண்படுகின்றதன்றோ?" என்னுந் தொட ரும் அவ்வாராய்ச்சியிலுள்ளதே.

அறிவு, பொருளெனற் கேற்புடையதாகத் தொழில் பொருள் எனற்கு ஏன் ஏற்புடையதன்றாயிற்று? தொழிலையும் சேர்த்து 'முப் பொருளுண்மை பெறப்படுகின்றன' என எழுதினால் வரும் குற்ற மென்னை?

மெய்ப்பொருள் ஒன்றைத்தவிர வேறுபொருள் இல்லை யென்னுங் கொள்கை வள்ளுவனார்கொள்கையா? பிறர்கொள்கையா? வள்ளுவனார் கொள்கையெனில் முப்பொருளுண்டு எனக்கூறுவோர்க்குரிய நூலன்றாய்ப் பொது நூல் என்னுங் கொள்கையைப் போக்கிவிடுமே?. பிறர்கொள்கை யெனினும் எல்லார்க்கும் ஒப்ப நூலியற்றியவர் 'பற்றுக பற்றற்றான்' எனவும் "ஓர்த்துள்ளம் உள்ளது உணரின்" எனவுங் கூறலாமா? பற்றற்றான் என்றால் பற்றின்மை ஒன்று அவ்வின்மையையுடையான் ஒருவன என இருபொருளுண்மை பெறப்படாதா? உள்ளது என்றால் உண்மையொன்று, அதனையுடைய பொருள் ஒன்று என இருபொரு ளுண்மை பெறப்படாதா? பெறப்படின் ஒன்றே பொருளென்போர்க்கு முரண்படாதா? முரண்படிற் பொதுநூல் எனப் புகல்வாரெவரோ?

"கல்வியின்பயன்களுள், கடவுளைத் தொழுதல் சிறந்ததொருபயன் என்று சொல்லலாமேயன்றிக் கல்விக்குப் பயன் கடவுளைத்தொழுதல் ஒன்றே என்று எவ்வாறு சொல்லலாம்; உலக அறிவு நல்லொழுக்கம் முதலிய கல்வியின் பயன்களல்லவா? கற்றான் ஒருவன் கடவுளறிவொன்று தவிர மற்றைய அறிவுகளெல்லாவற்றையும் கைக்கொண்டு நிற்பனேல் அவன் கற்றதனால் யாதொருபயனையும் அடைந்திலன் எனக் கூறலாமா?" என வரும் வினாக்களும் அவ்வுரையிற் காணப்படுகின்றன.

இவ்வினாவைக்கொண்டே கல்விக்குச் சிறந்தபயன் கடவுளைத் தொழுதல் என்பதும் உலகஅறிவுமுதலியன சிறவாதபயன்கள் என்பதும் ஆராய்ச்சியாளா துட்கோளாமென அறியலாம். ஒரு பொருளா லடையத்தக்க சிறந்தபய னிருக்க அதனை யடையாது சிறவாத பயன்களை யடைதல், ஒரு பயனடைவாகுமென அறிவுடையோர் கருதுவாரா?

இக்குறட்பாவில் இவ்வளவு வினாக்கள் எழுமாயின் "இருந்தோம்பி யில்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி-வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு" என்னும் குறட்பாவுள் இருந்தோம்பியில்வாழ்வதெல்லாம் விருந்தோம்பல் ஒன்றற்கு என்றுமட்டுங் கூறல் பொருந்துமா? விருந்தினரையுபசரியாது தென்புலத்தார் முதலிய நான்கிடத்தும் அறஞ்செய்தல் இருந்தோம்பி யில்வாழ்வதெல்லாவற்றின் பயனாகமாட்டாதா? விருந்தோம்பலை நீங்கி வறியார்க்கீதலையே மேற்கொள்ளின் அஃது இல்வாழ்க்கையின்பயனாகாதா? வேறொன்றும் செய்யாது கல்வினிலையம் ஆற்றிப் பலர்க் கறிவூட்டின் அஃது இருந்தோம்பலின் பயனாகாதா? தனது மனையாளோடு கூடிக் குலாவி இன்பந்துய்ப்பது இன்னிலையின் பயனாகாதா? நல்ல மக்களைப் பெறலும், அவர் குதலைச்சொல்லும் அறிவுநிறைந்தசொல்லும் கேட்டலும் அவர் மெய்யைத் தீண்டலும் ஆகிய இவற்றால் இன்புறுதலும் இன்னிலையின் பயன் ஆகாவா? எனவும் இன்ன பலபடவும் வினா எழுப்பலாமல்லவா?

கோவிலுக்குச்சென்று அங்குள்ள இறைவனை வணங்காது அங்குள்ள சித்திரங்களையும் வந்துள ஆடவர் மகளிரையும், குளத்துள் மீன்குதித்தலையும் நோக்கி நேரம்போக்கித் திரும்பும் அறிவிலியொருவனை அறிவுடையான் ஒருவன் கண்டு 'யாண்டுச்சென்று வருகின்றனை' யென வினவ, 'யான்

கோயிலுக்குச்சென்றேன்; அங்கே சித்திரங்கள் மிகநன்றாய் இருக்கின்றன; குளத்தில் மீன்கள் குதிப்பது கண்ணுக்கு இன்பந்தருகின்றது; வரும் ஆடவர்க்கு ஓரளவில்லை; பெண்கள் மிக அழகாய்த் திகழ்கின்றார்கள்;' என அவ்வறிவிலி பகருங்காலத்துக் கேட்ட அறிவாளன், 'ஆ! பாவி! கோயிலுக்குச்சென்று என்னபயனையடைந்தாய்? இறைவனை வணங்கின லல்லவா கோயிலுக்குப்போயதன்பயனை யடைந்தவனாவாய்' எனக் கூறினாற் சித்திரத்தைப்பார்த்ததனாலாய இன்பம் கோயிலுக்குச்சென்றதன் பயனாகாதா? மீன்குதித்தலைப் பார்த்ததாலுண்டாய இன்பம் கோயிலுக்குச்சென்றதன் பயனாகாதா? வந்த ஆடவரையும் மகளிரையும் பார்த்ததால் உண்டாய இன்பம் கோயிலுக்குச்சென்றதன் பயனாகாதா? என வினவின் மதியுடையோர் சரி என்று ஒப்புக்கொள்ளுவரா?

'பொறிவாயி லைந்தவித்தான் பொய்தீர் ஒழுக்கநெறி'நிற்றலும் இறைவனைத் தொழுதலாம் எனப் பின் கூறியிருக்க, "நல்லொழுக்கம் கல்வியின் பயனன்றாமா?" என வினாவெழுப்ப இடமில்லையல்லவா?

"'யான்' 'எனது' என்னுஞ் செருக்கினை ஒழித்து மன்னுயிரெல்லாந் தன்னுயிரெனப் பேணிநிற்பனேல் அவன் கற்றதனால் யாதொரு பயனையும் அடைந்திலன் எனக் கூறலாமா?" என்னுந் தொடரும் ஆராய்ச்சியிற் காணப்படுகிறது.

'யான்' 'எனது' என்னுஞ்செறுக்கறுத்தல் யார்க்கியலும்? தெய்வ மென்பதொன் றுண்டென நினையும் சிந்தையுடையாரையன்றி, 'யான்' 'எனது' என்னுஞ் செருக் கறுக்கமுபல்வா ரெவரே?

"கல்வியும் அறிவும் ஒழுக்கமும் நிறைந்துள்ள சிலர், கடவுள் இல்லை யெனவும், வேறுசிலர் கடவுள் உண்டோ இல்லையோ, அவ் வுண்மை இன்மைகளைப்பற்றி ஆராய்தலால் நாம் அடையும் பயன் ஒன்றும் இல்லை யெனவும் கூறுகின்றதுபற்றி அவரெல்லாம் கற்றதனால் யாதொருபயனையும் அடைந்திலர் எனக் கூறலாமா?" என்னுந் தொடரும் அவ் வாராய்ச்சியிற் காணப்படுகின்றது.

கடவுள் இல்லை யென்பாரும் உண்டோ இல்லையோ வென ஆய்தலாற் பயனில்லை யென்பாரும் மெய்ப்பொருளாகக் கருதுவ தெதனை? 'உண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம்' என்பார்க்குப்—

"பொருளல் லவற்றைப் பொருளென் றுணரு
மருளானு மாணாப் பிறப்பு"

"நில்லா தவற்றை நிலையின வென்றுணரும்
புல்லறி வாண்மை கடை"

எனக் கூறுவதுதான் பொருந்துமா?

உலகப்பொருள்களைச் சார்பெனக் கொண்டவர் 'சார் புணர்ந்து சார்புகெடவொழுகின்' என்பதைத்தான் ஒப்புக்கொள்ளுவரா?

மெய்ப்பொருள் உலகப்பொருளின் வேறெனக்கொண்டு அவையெல்லாம் பொய்ப்பொருளெனக் கொண்ட வள்ளுவனார், அப்பொய்ப்பொருட் பேற்றையெல்லாம் அருமந்த கல்விப்பயன் எனக் கருதுவரா?

சிறவாத பொய்ப்பொருட்பேற்றை ஒரு பேறெனக்கொள்வார் "நில்லாதவற்றை நிலையினவென்றுணரும்" புல்லறிவாளர்தாமா? இல்லையா?

"கண்ணப்பரைக் கல்வியில்லாதவர்" என அவ்வாராய்ச்சி பகர்கின்றது. இராமகிருட்டிணப்பெரியாரையும் அங்ஙனமே பகர்கின்றது.

திருத்தொண்டத்தொகை பாடிய நம் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் கண்ணப்பரைச் சொல்லுங்காலத்துக் "கலைமலிந்த சீர்நம்பி கண்ணப்பர்" எனக் கூறியுள்ளார். இச்சமயாசாரியர்கூற்றுப் பொருத்தமுடையதா? அன்றா?

கண்ணப்பர் இச்சென்மத்திற் கற்கவில்லையென்பது ஆராய்ச்சியாளர்க்கும் ஒப்பமுடிந்ததொன்று. அதனால், சமயாசாரியாகிய சுந்தரர் 'கலைமலிந்த....கண்ணப்பர்' என்றது அவரது முற்சென்மத்தின் கலைமலிவைக்கருதிக் கூறியதாகக் கொள்ளல் தகும். வள்ளுவர், "ஒருமைக்கட் டான்கற்ற கல்வி யொருவற்-கெழுமையு மேமாப் புடைத்து" என்று கூறியுள்ளார். இதனால் முற்சென்மத்துக் கலைப்பயிற்சி இச்சென்மத்தும் வருமென்று தெரிதலால் இச்சென்மத்திற் கல்லாதாரையும் கலைபாளரெனக் கூறலாமென்பது பெறப்படுகின்றது. முற்சென்மத்துக் கலைப்பயிற்சியுண்மை அவரது செயலாலும் அறிவாலும் அறியப்படும். ஆதலால் முற்சென்மத்துக்கலையுண்மையாற் கடவுளை வழிபட்ட கண்ணப்பரையும் இராமகிருட்டிணப்பெரியாரையும் கலையில்லாதவரென எங்ஙனங் கூறலாம்?

'கல்வியுடையார்க்கன்றி மற்றையோர்க்குக் கடவுளையடைய முடியாது' என்பது ஒருதலையாமென்பதைக் "கற்றவர் விழுங்குங் கற்பகக் கனியைக் கரையிலாக் கருணைமா கடலை—மற்றவ ரறியா மாணிக்க மலையை மனமணி விளக்கை" எனவருந் திருவிசைப்பாவா லறியலாமல்லவா?

"கற்றவர் தொழு தேத்துஞ் சீர்க்கறை யூரிற் பாண்டிக் கொடுமுடி" எனச் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் கூறியதும் அதனை வலியுறுத்துமல்லவா?

" 'நற்ருள்' என்பதற்குச் சில வுரையாசிரியர் கூறியது பொருத்தமற்றது" என ஆராய்ச்சி புகலுகின்றது.

பரிமேலழகர் கூறிய வுரை பொருத்தமுற்ற வுரைதானு? சங்கச் சான்ருேரிற் சிலர் பாடிய பரிபாடற் ருெகைநூலில் ஒருபாவில்,

"மா அயோயே மா அயோயே
மறுபிறப் பறுக்கு மாசில் சேவடி
மணிதிக ழுருபின் மா அயோயே"

என வந்துள்ளமை புலவர்க்குத் தெரிந்ததொன்றே. அதனுள் மாசில் சேவடி என வந்தது குற்றமுடையதா?

"மெய்ப்பொருட்கு வேருக மறமில்லை" யென ஆராய்ச்சி புகலுகின்றது.

"பொருளல் லவற்றைப் பொருளென் றுணரும்—மருளானு மாணுப் பிறப்பு" என்கின்றவர் மருளையும், பிறப்பையும் மெய்ப்பொருட்கு வேருகக்கொண்டு கூறினுரா? வேறிலவாகக்கொண்டு கூறினுரா? வேருகக் கருதினுரில்லையென எவரோ புகல்வார்?

மெய்ப்பொருள் ஒன்றைத்தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை யென்பது கருத்தாயின் இஃது பொதுநூலாமா றெங்ஙனம் கூடும்?

" 'யான்' 'எனது' என்னுஞ் செருக்கறுந்தான் கடவுளுக்குவேருக எங்ஙனம் இருந்து கடவுளை வாழ்த்தமுடியும்" என ஆராய்ச்சி புகலுகின்றது.

அப்பர் சுந்தரர் மாணிக்கவாசகர் ஆகிய இப்பெரியார்கள் 'யான்' 'எனது' என்னுஞ் செருக்கறுத்தவர்தாமா? இல்லையா? இராம கிருட்டிணப் பெரியார் அச் செருக்கறுத்தவரில்லையா? இப்பெரியாரெல்லாம்

கடவுளைத் தொழுதனர் என்பது புறச்சான்றானும் அகச்சான்றானும் அறியலாமல்லவா?

கடவுள்வாழ்த்து என்னும் அதிகாரத்தில் தொழுதல் என்னுஞ் சொல் வரவேண்டுமென்பது நியாயம். மெய்யுணர்தல் அதிகாரத்தில் தொழுதல் என்னுஞ் சொல் வரவேண்டும் என்பது நியமமா?

"'மலர்' என்பதற்கு 'மனமாகிய மலர்' என்று பரிமேலழகர் உரைத்துளார். 'மலர்' என்பதற்கு 'மனமாகியமலர்' என்றுரைக்க நம் வள்ளுவர்க்கு முந்திய இலக்கியம் யாதுளது? யான் கற்றவரையிலுங் கேட்டவரையிலும் யாதொன்றும் இலது. அவ்வாறிருக்கவும் மன மலரை மலரென்று வள்ளுவனார் கூறினாரென்றல் அவர் 'குன்றக்கூறல்' என்னுங் குற்றத்தை இப்பாவிபற்றலிற் புரிந்தனர் என்று கூறலோடொக்குமன்றோ" என அவ் வாராய்ச்சியில் ஒருதொடர் தோன்றுகின்றது.

இதனால், பிந்தியநூல்களில் 'மலர்' என்பது மனமலரை உணர்த்தி நிற்கின்றதென்பதும் வள்ளுவனார்க்குமுந்தியநூல்கள் இவை யென வரையறுக்கப்பட்டன என்பதும் தெரிகின்றன.

பிந்தியநூல்களில் 'மனமலரை' 'மலர்' எனக் கூறியிருப்பின் அவர் முந்தியநூல்களிற் கண்டு தானே கூறியிருப்பர்? அப் பிந்தியநூல்களும் புலவர் குற்றமற்றவை யெனக் கொண்டவைதானே?

வள்ளுவர்க்குமுந்தியநூல்கள் யாவை? அம் முந்தியநூல்கள் எல்லாம் இப்பொழுதுள்ளனவா?

'முந்திய உரையாளர் யாவரும் பதங்கட் குரையெழுதுங்கால் இலக்கியங்காணாது பொருள் உரைக்கமாட்டார்' என ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனரல்லவா? 'குன்றக்கூறல்' என்னாது 'சுருங்கச்சொல்லல்' எனக் கூறலாமல்லவா? இவ்வழகுடையதென்றால் வருங் குற்றமென்னை?

மனத்தை மலரென உருவகித்துக்கூறுதல் பயின்ற வழக்காகும் என்பது ஒருதலை. உயிர்போல்வதை உயிர் என்பதுபோல மலர்போல்வதை மலர் எனக் கூறினால் வரும் இழுக்கென்னை?

"இன்சொலா லீர மளைஇப் படிறிலவாஞ்
செம்பொருள் கண்டார்வாய்ச் சொல்"

என்னுங் குறட்பாவுள்வந்துள்ள 'செம்பொருள்' என்னுஞ் சொற்கு அறம் எனப் பொருள் எழுதி "மெய்யுணர்ந்தார்நெஞ்சிற்கெல்லாம் செம்மையுடைத்தாய்த் தோன்றுதலின் செம்பொருளெனப்பட்டது." என விளக்கமுமுரைத்துள்ளார் பரிமேலழகர். இங்குத் தவிர அறத்தைச் செம்பொருளென வழங்க வேறெங்காவது வள்ளுவனார்க்கு முந்திய நூல்கள் என்று சொல்லப்படும் நூல்களிற் கண்டதுண்டா? முந்து நூல்களிற் காணாதபோதிலும் போசிரியர் கூறியிருந்தால் அதை மறுக்காது கொள்ளல் மாபல்லவா?

'மலர்மிசை' மலரின் மேலிடம் எனப் பொருள்கொண்டு உள்ளும் நாற்புறமும் இறைவன் இல்லையா? என வினவிக் குற்றங்கூறின் "தேர்த் திசையிருந்தான்" என்புழித் தேரின்கண் இருந்தான் எனப் பொருள் கொள்ளாது தேரிருக்குந் திசையிலிருந்தான் என்றாவது, தேரினது நாற்றிசையினும் இருந்தான் என்றாவது பொருள்கூறித் தேரின் பீடத்தில் இருந்தான் எனக் கருதிக் கூறுவானை வினவிக் குற்றங்கூறலாமல்லவா? 'தேர்த்திசை' யென்பதிற்குத் தேரின்கண் என்றுமட்டுமா பொருளுரைக்கலாம்? இனித் தேரின்கணிருந்தான்' எனக் கூறினும் பல அவயவம் (உறுப்பு)கூடியதனால் உண்டாகிய தேர்முழுவதுமா இருந்தான் என்றும் வினவலாமல்லவா? மனத்தை மலராகவுருவகிக்கும் போது இறைவனை எங்ஙனங் கருதிக் கூறியிருப்பார்? 'அகமலர்மேல் மன்னும்' என்புழியும் இக்கேள்வி நிகழலாமல்லவா?

'மேல், திசை, தலை, இடை, கடை முதலிய இடவிசேடங்களையுணர்த்துஞ் சொற்களை உருபாகக்கொள்ளும்போது 'மேல்' என்னும் உருபிற்கு ஒப்பான மிசையென்பதை ஏன் உருபாகக்கொள்ளலாகாது? இடப்பொருளுருபுகளனைத்தையும் விடாது இலக்கணத்திற் கூறிவிட்டால் 'பிற' வென்னுஞ்சொல் ஆண்டுவரச் சூத்திரம் செய்யமாட்டாரல்லவா?

"கடவுள் எங்குமுளன் என்னுங் கோட்பாடு எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததொன்றாகலின் அவன் ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடத்திற்கு ஏகினான் என்றல் பிழைபாடன்றோ?" என்பதும் அவ்வாராய்ச்சியிலுள்ளதே.

இங்ஙனம் ஆத்திகராய்ச் சாத்திரமறியாதை தெரிந்தவர் வினவுவாரா? "அருவ னாயினு மன்பர்க் குருவனாய், வருவ னென்பது மாமறை

சொல்லுமே" எனவும் "அகளமாய் யாரு மறிவறி யாப்பொருள், சகளமாய் வந்ததென் றுந்தீபற" எனவுங் கூறுங் கொள்கை யுடன்பாடா? இல்லையா?

'பூமிசைநடந்தோன்' எனக் கூறும் அருகரையும் இக்கேள்விகேட்டுக் குற்றங்கூறலாமே?

வியாபகமான இறைவன் சம்பந்தப் பெருமானுக்குத் தோடுடைய செவியனுப் விடையேறிக் காட்சிதந்த துண்மையா? அன்று? 'விடை யேறி' என்றால் எங்கிருந்து விடையில் ஏறினன் எனக் கேட்கலா மல்லவா? பரவையார்பாற் சுந்தரர்க்காக இறைவன் தூதுசென்றான்; மணிவாசகருக்காக மண்சுமந்தான் என்றால் எங்கிருந்து தூது சென்றான்; எங்கிருந்துவந்து மண்சுமந்தான் என வினவித் தேவார திருவாசகங்களையுங் குற்றமுடையனவாகக் கூறிப் பெரும்புகழ் பெறலா மல்லவா? அந்நூல்களே அங்குவந்தாண்டான், அங்கேதிருக்கோலங் காட்டினன், இங்கு இன்னது தந்தான் என் றிவ்வாறு பலபடக்கூறுதலி னாற் குற்றங்கூறுதற்கு மிக எளியனவாய்முடியுமல்லவா?

கண்ணப்பரை 'நில்லுகண்ணப்ப நில்லுகண்ணப்ப என் - அன் புடைத்தோன்றால் நில்லுகண்ணப்ப' என்று கூறியவர் யாவர்? அவர் எங்கிருந்துவந்து இங்ஙனஞ் சொல்லினர்? வியாபகப்பொருள் பேசு மா? பேசுமென்றால் உடலோடு கூடியா? கூடாமலா? கூடாது பேசு மென்றல் இயற்கைக்கு விரோதமல்லவா?

" 'வாழ்வார்' என்னுஞ் சொல் ஈண்டுப் பொருத்தமில்லாதிருத் தலை முன்னர்க் காட்டியுள்ளேன். வாழ்வார் என்னும் சொல்லின் 'வாழ்' என்னும் முதலசையை மூன்றின சீரின் ஈற்றசையாகச் சேர்க்கால் வெண்பாத்தளை தட்டும்படியாக வெண்பாவியற்றல் போலிப்புலவ ரது செய்கையாம். இரண்டுசீரிற் சேர்க்கப்படவேண்டிய ஒருசொல் திருக்குறளில் எந்தப்பாவிலேனும் வரக்காணின் அவ்வரவுக்குத் தக்க தோர் காரண மிருக்குமென்று எண்ணி ஆராய்ந்து அதனைக் கண்டு கொள்க" என்பதும் அவ்வாராய்ச்சியி லுள்ளதே.

இங்குந் தக்கதோர் காரணம் இருக்குமென்று எண்ணி ஆராய்ந்து அதனைக் கண்டுகொள்ளக்கூடாதா? அங்ஙனம் வந்துள்ள குறட்பா இரண்டொன்றை எடுத்துக்காட்டி இன்னகாரணத்தால் இங்ஙனம் வந் துள்ளன வெனத் தனித்தனி விளக்கியிருந்தால் நன்றாயிருக்குமல்லவா?

"தட்டுநிற்றலிற் றளையே" எனக் கூறியிருத்தலால் தளைதட்டுநிற்கும்படிபாடல் போலிப்புலவரது செய்கையென யாப்பிலக்கணம் படித்தவர் சொல்லுவரா? தளைதட்டுநிற்கும்படி பாடல் நற்புலவர் செய்கையல்லவா? (தளை கெட்டுநிற்கத்தான் பாடக்கூடாது.) வகையுளியைக் கூறியுள்ள இலக்கண நூலாரும் போலிப்புலவர் குழுவினுள் ஒருவர்தாமா? தக்க காரணமிருந்தால் வகையுளிவரலாமென்றும் தக்க காரணமில்லாதிருந்தால் வகையுளி வரலாகாதென்றும் எந்த நூல் உணர்த்துகின்றது?

'சுடச்சுட நோற்கிற் பவற்கு'
'அஃதிலார் மேற்கொள் வது'
'ஆற்றல் தலைப்பட் டவர்க்கு'
'சிலர்பலர் நோலா தவர்'
'செம்மல் சிதைக்கலா தார்'
'பெரியார்ப் பிழைத்தொழுகு வார்'
'எண்ணப் படவேண்டா தார்'
'இழுக்கார் குடிப்பிறந் தார்'
'குலம்பற்றி வாழ்துமென் பார்'
'சுற்றமாச் சூழ்ந்து விடும்'
'ஆழி யெனப்படு வார்'

எனவருங் குறட்பாக்களின் இறுதிச்சீர்கள் வகையுளிக்கு இலக்காய் வந்துள்ளன. இங்ஙனம் வரப் பாடல் போலிப்புலவரது செய்கையெனப் பிறர் மறுக்காதிருக்குமாறு ஆராய்ச்சியாளர் தக்க காரணங்காட்டமுடியுமா? (தக்க காரணங் காட்டினால் நலமாகும்.)

'நிலமிசை' என்பதற்கு நிலத்தின்மேல் எனக் கூறாது மிசைநிலம் எனப் பிரித்துக்கூட்டி மேல் நிலமாகிய வீடு எனக்கூறலாகாதா? 'நுனிக்கொம்பர்' என்னுந் தொடர்மொழிக்குக் கிடந்தபடியே பொருள் காண்கின்றனரா? பிரித்துக்கூட்டிப் பொருள் காண்கின்றனரா?

'வாழ்தல்' என்னுஞ் சொற்கு நேர்பொருளென்னை? (ஆய்ந்து கூற வேண்டும்.) உடலோடுகூடித் தங்குதலைச் சிலவிடத்து அஃது உணர்த்திநின்றால் எங்கும் அங்ஙனமே நிற்குமென்றல் பொருந்துமா?

'இல்வாழ்க்கை' 'வாழ்க்கைப்பட்டேன்' என்பனவற்றிற்குப் பொருளென்னை?

'மறைவாழி' 'நாண்வாழியர்' எனப் பலவிடங்களில் வந்துள்ளன. மறைக்குடல் எது? உயிர் எது? நாணிற்குடல் எது? உயிர் எது?

'புகன்று' 'அமர்ந்து' என வருஞ் சொற்களுக்குப் பொருள், முறையே சொல்லி, தங்கி யென்பவை தாமே சங்கநூல்களில் விரும்பியென்னும்பொருளை யுணர்த்திப் பலவிடங்களில் அவை நிற்கின்றன? அவற்றிற்கு அது நேர்பொருளாமா? 'சேர்' என்பதும் அவைபோன்ற சொல்லெனக்கொண்டால் வருங் குற்றமென்னை?

நூல்களில் வருஞ் சொல்லெல்லாம் வெளிப்படைச்சொல்லாகவேயிருக்கவேண்டும் என்பது நியமமா? குறிப்புச்சொற்கள் வாராமற் போனாற் சுவைபயக்குமா?

'சித்தத்தைச் சிவன்பாலே' வைத்தவன் இறைவனை அடைந்தவனுவனு? சித்தத்தை அவவழியில் விட்டுக் கையாற் கும்பிடுதல் நாவால் வாழ்த்துதல் செய்பவன் இறைவனை யடைந்தவனுவனு?

இக்கடவுள்வாழ்த்துப்பாக்களை வள்ளுவனார் இயற்றவில்லை; யாரோ உரைகோளாளன் ஒருவன் இயற்றியுள்ளான் என்று கூறி 'நீடு' என்பதற்குப் பதிலாக நாளும் என்னும் ஒரு சொல்லிட்டுப் பாடமுடியவில்லையெனக் குற்றங்கூற முற்படின் பெரும்புலவரெல்லாரும் இவை வள்ளுவனாரியற்றியனவே எனக் கொள்ளுமாறு பாடிய அவனுக்கு நாளும் என்னு மொருசொல் நீடு என்பதற்குப்பதிலாகச் சேர்த்துப் பாடவா முடியவில்லை? என வினவுவோர்க்கு என் கூறுவது? வள்ளுவனார்பாடல் என மருளச்செய்தவன் மகாசமர்த்தனல்லவா? அவனுக்கு நாளும் என்னும் சொல்லிட்டுப் பாடமுடியவில்லையென்றல்தான் பொருந்துமா?

'நீடு' என்பது நரம் கண்டவரையில் நெடுங்காலத்தை யுணர்த்தி நிற்குமானுல் அதற்கு 'நாளும்' என்னும் பொருள் இல்லையெனக் கூறலாமா?

நம்மால் அறியமுடியாதசொல் வந்திருந்தால் அஃது வள்ளுவனார் கூறியதன்று எனக்கொள்ளல் தகுமா?

இவ்வினுக்களுக்கெல்லாம் ஆராய்ச்சியாளரே காய்தல் உவத்தலின்றி நடுநின்று விடையெழுதுவார்களெனவும், விடைகள் புலவர்பலரும் ஒப்பத்தகுந்தனவாய் இருக்குமெனவும் நம்புகிறேன்.

இங்ஙனம்,

பண்டித. சித. நாராயணசாமி,

மேலமடம், குன்றக்குடி.

ஸ்ரீ:

திருச்செந்தூர்ப்பரணி.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்துப் பாண்டியன் புத்தகசாலையில் 'திருச்செந்திற்பரணி' என்னும் பெயருடன் இருதலையும் ஒடிந்துசிதைந்தும் முதலிற்சில இதழ்களும் இடையிடையே பல இதழ்களும் அழிந்தொழிந்தும் ஓரேட்டுச்சுவடியுள்ளது. இது குமாரவேள் சூரசங்காரஞ் செய்த விருத்தாந்தத்தைச் சற்றேறத்தாழ 1200 தாழிசைகளாற் கூறுவது. இதனையியற்றினோர் பெயர் முதலிய விவரமொன்றும் தெரியவில்லை. [இரணியன்வதைப்பரணி என்பதுபோல இதனைச் சூரன்வதைப்பரணி என்று குறிப்பதே பொருந்துவதாயினும் ஏட்டிற்கண்டபடியே தலைப்பெயர் குறிக்கப்பட்டது.] தக்கயாகப்பரணி முதலியன போல இதுவும் தனிப்புத்தகமாக வெளியிடத்தக்கதாயிருத்தலால் மேலும் சிதைந்தழியாது பாதுகாக்கக்கருதி ஏட்டுப்பிரதியிலிருந்தபடியே இது இங்கு வெளியிடப்படுகிறது. இந்நூற் பிரதிகளுடையார் கொடுத்துதவுவார்களாயின் தனிப்புத்தகமாக வெளியிடலாகும்.

உதவிப்பத்திராதிபர்.

கடைதிறப்பு.

கலைமாதவர்நிலைபோயுரைகலைசோதனைசெயவே
மலைபோல்வளர்முலையா .... (உஅ)

பிடியோநடைகொடியோவிடைபிணையோவிழியிணைதா
ளடியோமலரெனவேமயலருள்வீர்கடைதிறமின். (உகூ)

....

வானேயிடைதானேயெனுமடவீர்கடைதிறமின். (௩0)

குப்புற்றலர்செந்தாமரைகுளிர்சைவலம் ....
.... (௩க)

இடமொத்தவர்மருமத்தலமிருபொற்சிமிழ்புதைய
வுபரித்தொழின்முடிவிற்றுயிலுறுவீர்கடைதிறமின். (௩உ)

....

ஒவொருமைக்கணணைத்தேதுயிலுறுவீர்கடைதிறமின். (௩௩)

வேறு.

கனவின்கணணைத்தார்தமை ....
.... கைபேசித்
தினமிங்ஙனமறையுந்தொழிலுடையாரெனநாடித்
தெளியாமயலுடையீருயர்செம்பொற்கடைதிறமின். (௩௪)

.... மெள்ளப்புரிகுறியைக்
கவிவாரணமுதலானவைகைகாவியற்ற
உள்ளக்களியொடுசென்றிடையூறுற்றதுகண்டே
.... திறமின். (௩௫)

கல்லா .... கதுவிக்கலைகற்றோர்
கவியாமெனவொழுகாவரிகருதும்படிமுடிவுற்
றெல்லா ....
றெழில்பெற் .... கடைதிறமின். (௩௬)

முலைகண்டவர்முலையேதிருமுடிகண்டவர்முடியே
முன .... ன்னே
கலைகண்டவர்கலையே .... டவர்காலே
காணும்படிவருவீரிடுகெதவங்கடைதிறமின். (௩௭)

ஒரு ....
லாலொருமு .... ாசையுணர்த்திப்
பொருகார்முகமதவேளிடுபூசற்கலகத்தே
பு .... திறமின். (௩௮)

புருவஞ்சிலை .... யுங்கரமெறிவேல்
புணர்கொங்கைகளிணைகொண்டெதிர் ....
.... யுலகெங்கணுமெனவே
யொருவாவிறலுதவுந்திறமுடையீர்கடைதிறமின். (௩௯)

[வேறு.]

மலைக்கணிருந்தகருமுகில்போல் ....
....
.... ணுக்குலமுடையீர்
முதுபொற்கபாடந்திறமினோ. (௪0)

எந்தைபெருமான்றிருச்செந்திலிறைவன்றனைப்பெ ....
.... கபாடந்திறமினோ. (சக)

கங்குன்முழுதுங்கணவருடன்கலவிசெயினும்வைகறையிற்
சங்கமுழங்க .... (சஉ)

.... பிரிந்தகாதலர்தம்வரவுதாழவளர்த்தபசுங்
குருவிக்கலவிகண்டுமனங்குழைவீர்கபாடந்திறமினோ. (சங)

....
.... ள்ளத்துறக்கத்தரசுதவுங்கந்தன்கவிக்குத்திறமினோ. (சச)

பெருகன்புகழைவருஞ்சாற்றுப்பெருக்காமென்ன ....
.... திறமினோ. (சரு)

கடைதிறப்பு முடிந்தது.

ஆகத்தாழிசை எo.

கோயிற்சிறப்பு.

மைவனத்திறற்கன்னிபேயுடன்
வதிவதுற்றுவேமதிசுரத்திடை
யிவ்வனத்தில்வாழ்கெ ....
.... (க)

முக்கணெம்பிரான்முனிவுகொண்டநாண்
முரிவெஞ்சிலைவீரனூர்பொரத்
தக்கன் மாமகத்திற்றதேவர்தந்
தலைகள் .... (உ)

.... த்தநாள்
விசையையங்கவன்றசைநிணங்கள்செஞ்
சோதிரீனிற்றுய்ப்பல்செய்தவன்
றுன்பிலென்பினிற்சுவர்வளர்த்தரோ (ங)

திர ....
சிவன்மிதித்தலுநவைபடைத்ததேர்
சரியுமச்சினிற்பெரியதூணொடுத்
தாமிணக்கியப்பலகைபாவியே. (௪)

வருசலந்தரன்மூரணழிந்த ....
.... ரந்தர
வெருவுதானவர்க்குரமிலாதவீழ்
வேலும்வாளுமேல்விடுகையாகவே. (௫)

வெள்ளியம்பொருப்பெள்ளிராவணன்
வேரிடந்தகாளீசர் ....
.... ழ்தலுந்தளர்வுறுந்நிசா
சார்மறந்தசெஞ்சாநிரைந்தரோ. (௬)

தாருகாசுரன்சூரியாலுயிர்
சாயவேயவன்காயவெங்குடர்
நாரிலுல்வரிந்தவுணர் ....
.... செம்மயிர்க்கற்றையிட்டதே. (௭)

புரிசையும்பெருங்கோபுரங்களும்
புரியுமென்புவெண்சுதையின்மண்ணல்போற்
குருதிபுள்ளிபட்டுறைதல்சித்திர
.... மூர்தில்வைகுமே. (௮)

வாயில்காவலிற்பேய்கணிற்றல்போல்
வளர்கரும்பொனின்மகரதோரணஞ்
சேயுயர்ந்திருதம்பநிற்கமேற்
சென்றுலாவுதோனின்றி ... . (௯)

அவுணர்சென்னியிற்றிடிகைமாமணி
யவர்களோடநுமரணமாதரார்
இவளுநூலிடைப்பருமமாமணி
சுற்றுமுற்றுமேசுடர்விளக்கமே. (௧௦)

[வேறு.]

பருந்தி .... மவற்றின்கால ....
.... குடர்நால்வனசெம்பூமாலைபோன்றிடுமால். (கக)

அணிநரம்புகயிறுகவரிதலைகண்மலராக
மணிவிளங்குவாயிறெறுமாலை .... (கஉ)

[வேறு.]

அற்றகாங்களைக்கட்டியங்கைசிலவலகிட்டுக்குருதிநீரா
லிற்றதசைகளைக்குழைத்து த்திருமெழுக்கிட்டநுதினமுமிருப்பவாங்கே.

சோரிநிணத் .... பழும்பேய்வாய்துலங்குங்கொள்ளிப்
பாரியதீபமுமீமம்படர்ந்ததிருவெண்ணீறும்பணியறுவே. (கச)

[வேறு.]

பேயுடன்செந்நாய்துதிக்கக்கூகைபாடப
.... ாவெருவையாட
வீயுமெறும்பும்பார்துதெரிசித்தெங்கு
மிடையறுதிருப்பனவெம்மிறைவிகோயில். (கரு)

தருவாமுந்தப்பாதுபெற்றவீரர்
தலைகண்ணு .... கண்டோர்
வெருவாமுந்தப்பாதுகாவலின்றி
வெவ்வாளாலரிவாதற்கொவ்வாளல்லள், (கசு)

ஓமத்தீயிடைவீரர்வாளாற்சொன்ன
வுறுப்பனை .... ளைகோள்விந்தை
நாமத்தீயெனக்கொடுத்துகைப்பாலோ
நரியினெடுகூளிகள்வாய்புலநுமாலோ. (கஎ)

விழுக்கிடந்துபீடத்தின்மெ ....
.... குப்பலிகொடுப்பச்செல்வோர்செந்நீர்
வழுக்கிடந்துவழுக்கிவிழுப்பிணமென்றோடி
வரும்பேயையோகினிகண்மறிக்குமாலோ. (கஅ)

[வேறு.]

.... காடியும் புலிகளும்
வனமடைந்தமிருகங்கள் பலவும் பலிதர
வெயிலிடும்படை சுமந்து சிலபாரிடகணம்
விவிதமென் பரதநாடகமிசைந்து. (௧௯)

.... மதில்வைத்தவுடனே
தலைவிமுன்புடலம்வீழ்குதலுமற்றதலைபோ
னிலைபதொன்றுமிடறேடெதிருறப்பெறுவா
நிருபனென்றுசில .... (௨0)

.... ந்ததலைபேய்மகள் குடங்கைதனிலே
மிகவுணங்குவனநீள்பனையுலர்ந்தமடன்மே
லழியுறுங்குவெளிலானவைக ....
.... வெனுந்தகையவே. (௨௧)

[வேறு.]

தலையிளங்குழவிதன்குடாணிக்துவருமே
கலையகன்றுமூலைகாணவருடாகினிகளே. (௨௨)

....
கொள்ளிவாயலகைகோயின்முழுதுந்திரியுமால். (௨௩)

முன்னைவெவ்வினையிலூனுணமுயன்றவுயிர்க
ளென்னைகூறுவனவெண் .... (௨௪)

கோயிற்சிறப்பு முடிந்தது.

ஆகத்தாழிசை ௧௧௫.

தேவிவருணனை.

கோவிலின்வளமைதன்னைக்கூறினுமதனுள்வாழுந்
தேவிதன்மகிமைதானுந்திருவு .... (௧)

[வேறு.]

இரவியினுக்கழிவுற்றினிதடைதற்கிடமற்
றிருள்களனைத்தும்வனத்திடைவழிதொக்கதெனக்
காளமிடற்றிறைமுக்கணரிதழை ....
.... னக்கரியநிறத்தினளே. (உ)

பழவுவர்மைக்கடலிற்பவழம்வடித்தகொடி
படர்வதெனக்கனலப்படிவடவைத்திரளிற்
றழல்சிகைவி ....
தழைதுருதிக்கிரணச்சடைகொள்சிரத்தினளே. (௩)

குலவரையெட்டுமுறக்கொடியபுரைப்பலுடைக்
குலவரவெட்டினுமுட்கொளவ ....
.... குழைக்கழகுகொடுத்தசெவிக்
கறவுமெதிர்த்தமரிட்டடர்நயனத்தினளே. (௪)

திருநுதலிற்குருதித்திலகமிருப்பதுமெய்ச்
சிறுகுழவிச்சசியிற்சி ....
திருபிறையெ .... மதிக்கிடையின்முளைத்தெனமற்
றிதழ்பிறழக்கடையற்றெழுவெளெயிற்றினளே. (௫)

ஒருமலைமத்துருவத்தொடுகடை ....
.... தததனுவுக்குடல்குழைவுற்றதினிப்
பெருமலைபெற்றனமிப்பிரியையிடத்தெனவப்
பிறைமுடிநச்சுதுணைப்பெரியதனத்தினளே. (௬)

பழுதறுவெற்பிடை .... ரப்
பதுமயிருற்றநெறிப்பதனைமறைத்துநிரைத்
தெழுமணியக்கமதற்கிடையிடைமுத்தமுமற்
றிதாவடத்தொடுமுற்றுதாவடத்தினளே, (எ)

பிரமரளப்பரு .... கணர்கற்
பிரியையெனக்கருதிப்பெரியதாக்குரியைப்
பாசியெடுத்துதவப்பரிவொடுடுத்துமணிப்
புணிகொடிசைத்தகதிர்ப்பருமநுசப்பினளே, (அ)

கல .... ளெடுத்தவுணக்
கடல்சுவறக்கடையிற்கனலெனவிட்டவயிற்

பலவிசையத்தைமிகப்பரவியகத் துவகைப்
பாதமியற்றிடுபொற்பதவனசத்தினளே. (கூ)

[வேறு.]

.... ளிவரைவேண்டுமெனமகுடமாம்
பாரவிரற்காழிகளாம்பாடகமுஞ்செயலாமால். (க0)

வெம்பருதியணங்கினுக்குவிருப்பிடின்மதாணி ....
.... ண்கலமுமாகுமால். (கக)

அண்டங்கள்கைப்பிடிக்கிலம்மனையாமம்மனைக்குக்
கொண்டணிமுத்தாரமாய்க்கொங்கைக்குமிடலாமால். (கஉ)

.... பொறிகதுவச்சுருக்கெனத்திக்கயமெட்டு
முழல்வனவாற்காலாங்கியுருத்திருமஞ்சுவரால். (கங)

தேவிவருணனை முடிந்தது.

பேய்களின் வருணனை.

.... கொடியமனக்கொடியகாரவுணன்றலைமிதித்த
பெண்கொடிதன்னேவல்செயும்பேய்களையாம்பேசுவாம். (க)

[வேறு.]

அந்தகாரமுமீருண்ட ....
.... ளுத்திடச்
சந்த்ரசூரியமண்டலந்தாழ்வுறத்
தம்முடம்புகறுத்தறநீண்டன. (உ)

ஊழித்தீயுமுருத்திரனெற்றியி
லுற்றதீயுந்திரிபுரஞ்சுட்டெழ
....
.... சியெனக்குடிபுக்கவயிற்றின. (ங)

இறைச்சிவற்றியெலும்புநரம்பெழுந்
    தியங்கியோடித்தியங்கியமெய்யின
பறைச்சியாயி ....
    .... (௪)

ஓந்தியின்புறப்போலுமுதுகினி
    லொழுக்கெறிந்தவழுக்கமுடையன
காந்திநின்றெரிகண்களினுளிடைக்
    கைக்கொள்கின்றதுணைக் .... (௫)

முதியகூகையடைகிடக்கின்றமா
    முடையெழுந்தபெருந்துளைமூக்கின
சதிசெயுங்கருங்காகங்குடிபுகச்
    சடைவிழுந்தமுடமயிர்க்காதின. (௬)

அர .... யுமுட்டையிட்
    டமரவேயிடமாச்செலுமுந்திய
புராணமாமதிபின்கலைதேய்வது
    போலநாளுக்குநாண்மெலிகின்றன. (௭)

பாசிபற்றியெழுந்துயர்பல்லின
    .... யறக்காய்ந்தன
மூசிரோமமுளைத்தெழத்தட்டியே
    முட்டியிட்டமுரணுடைத்தாளின. (௮)

காட்டுளேற்றுப்பனையினைக்காண்டொறுங்
    கௌவைகொண் .... னும்பிள்ளை
தேட்டமாய்ச்சிறுபன்மடற்பெண்ணையைச்
    சென்றெடுத்துளநின்றுதிகைப்பன. (௯)

கொல்லனூதிவிடுத்ததுருத்திபோற்
    கொடிறிரண்டு .... கருழிந்தன
வல்லவாமெனச்சொல்பவரில்லையெ
    மரும்பசிக்கெனவாங்குளமேங்குவ. (௧௦)

வாயின்முற்றமருங்குபின்முன்னெலாம்
வாய்ப்பவேமிகக் .... க்கணங்
கோயிலுற்றமர்கொற்றவையேவலிற்
குறைவறச்செய்துறைவனவாமரோ. (கக)

கந்தசாமியொடிந்திரன்போர்செயக்
கட்டழிந்தகடவுளர்நீ ....
.... யுதஞ்செந்தசைச்சேற்றினிற்
சாலவேபடக்கால்குறையானவும். (கஉ)

சோழன்பின்னிடக்கூடலிலெம்பிரான்
சுந்தரப்பெயரம்புதொடுத்தநா
ளாழங்கொண்ட .... ழ்கியே
யடுக்கும்வாதஙடுக்கல்பிடித்தவும். (கங)

மீனலோசனிகாவிருமாதிர
விசையஞ்செய்துழிவெங்களந்தன்னிலே
கானமானகவந்தம்பிடித்திடுங்
கட .... கைகளும்போனவும். (கச)

உக்கிரப்பெருமாறன்மகபதி
யுரமடக்கியவெங்களந்தன்னிலே
புக்கிரத்தங்குடித்துவெறியினாற்
போதவின்னும்புலம்பித்திரிபவும். (கரு)

சலந்தராசுரன்சக்கரத்தால்விழத்
தசைகடித்தசையினிலென்புதைத்
தலங்கள்போலவசைந்துபல்வீழவே
யாக்குங்கூழினுக்கேக்கறநிற்பவும். (கசு)

காளிதாருகனைக்கொலக்கண்டமாய்க்
கண்டசென்னிகளைக்கனலிற்சுட
வாளிபோற்றலையோடுதெறித்திடு
மாத்திரத்தினிற்னெத்திரம்போனவும், (கஎ)

.... ச்சிங்கவாளிதொடுத்தநாண்
மதுரைநாதன்முன்மால்கரிவீழ்தலுந்
தானிடிக்குரல்போலுமுழக்கினிற்
றவிடடைந்துசெவிடுபிறந்தவும். (கஅ)

.... ாவாம்பரிக்
கொருவனைக்கொலவோடியவன்றசை
கலகநாய்கொண்டதொங்கலைப்பற்றியே
கடித்துவீழ்த்திடக்கண்டநெரிந்தவும். (கசு)

ஐயனே .... ணி
லழிபுலாலுண்கழுகுதன்மிச்சிலாஞ்
செய்யசோரிக்குநீட்டியநாவையுந்
தீமையாற்கொளலூமைகளானவும். (உ0)

எண்ணிறந்தனகூளிகள் ....
.... கொள்வதுபாரிடங்காண்பவர்
கண்ணிறந்தனவெம்பசிக்கென்செய்வோங்
கருணையென்றுவருமெனச்சுற்றவே. (உக)

பேய்வருணனை முடிந்தது.

ஆகத்தாழிசை கசக.

இந்திரசாலவித்தை.

அவுணர்தலையடுக்கியதோரடுக்கலின்மேலடுகளிற்றின்றலைப்பீடத்தி
லுவணமுதலியபறவையோவாதபந்தரிடுநிழலிலாங்கே, (க)

குதிரை ....டுகொல்யானைச்செவியாலவட்டந்தாங்கி
யதிணுரியாற்பாவாடையடுத்தெடுத்துச்சிலபேய்களசைப்பமாதோ. (உ)

ஆகவத்தினிடைக்கிடந்தகெ .... கவிப்பவம்மைமுன்னே
மாகவர்தநின்றுடநரிபாடவீற்றிருந்தவைகறன்னில். (ங)

பழுவெலும்புதொடாறுத்தமுதுகெலும்புதண்டாகப்பரித்துக் ....
.... மாகமூப்படைந்தகட்டியப்பேய்முன்கைகூப்பி (ச)

[வேறு.]

தலையரிந்து கடன்கொடுத்தவுடனின்றாடத்
தள்ளியேகுருதியுண்டதாகப்பேயைச்
சி .... கண்டபேயிற்
சிலபேய்களபாரதந்தீர் துமென்றே. (ரு)

கங்கைமுதற்போராறுமேருவாதி
கதிர்வரையுங்காசிமுதற்பதியுநாடிச்
செங்கைதொழு .... பேயுன்னைத்
தெண்டனிடவந்தது நின்சித்தமென்ன. (சு)

பாரவவாவிடுகவெனவாயில்காவற்
பாரிடங்கள்விடுக்கவந்து பாரின்வீழ்ந்து
சரணமென .... த்தாற்
றாழ்தலுநாமுவந்தனனீயெழுகவென்ன. (எ)

எழுந்துகாங்கட்டிவாய்புதைத்து நிற்ப
வித்தனைநாளெங்கிருந்தாயென்னவன்னே
யழுந்துசில .... செய்தபாவ
மதுகண்டாதுறையகலவகன்றோமன்றே. (அ)

தீவேழுங்கடலேழுமலைகளேழுஞ்
சேருலகமேலேழுமற்றையேழும்
பாவேழும்விஞ்சைகளுங் .... ம்
பாவாயுன்னருளிருந்தபான்மையன்றே. (கூ)

இந்திரசாலத்தொழிலிற்பலவுங்கற்றே
மிவற்றிலொருசிறிதுமிறைப்பொழுதுகண்டார்
தந்திரமாமற் .... குங்காணத்
தருவதெனவம்மைமுகமலர்தலோடும். (க0)

கைகுவித்துத்திரைவளைத்துமறைவினின்று
காரிகைபாரக்கென்றுவெளியேவந்து
மைகுவித்தகண்ணு .... ற்பாநு
மண்டலம்பார்போனவழிவருவாரைப்பார். (கக)

[வேறு.]

வருநிசாசரர்கடலைகைகாலற
மயூரவாகனன்மலைந்திடக்
குருதிநீர்களெழுகடலுமோடியலை
கு .... ரிகுணங்கள்பார். (௧௨)

சிரமிழந்தனவுரம்பிளந்தன
திரண்டகால்களுமழிந்தவெ
கரமகன்றனநிலத்தின்மேல்விழு
களேபரத்தொகைகணக்கில்பார். (௧௩)

.... ச்சிமேதையது
தொடரெலும்பினுடன்மச்சையாய்
மேலிலிக்கருவிகொய்திடாவகைவெ
வேறுதொக்கனவிதங்கள்பார். (௧௪)

சோரிவெள்ளநிண ....
து வண்டிடுங்கொடிகள்குடர்களே
காரியானையசிசெவிகளேயிலைகள்
கடகமேயிலகுகயல்கள்பார். (௧௫)

பாரெனச்சொலுமுன்மசாதத்தையுறு
பாணி .... மானெனப்
பேரிரைப்புடையவாய்நகைப்புடைய
பேய்கள்பற்பலநடக்குமே. (௧௬)

[வேறு.]

உண்ணுதிரப்புனனண்ணியதென்றுகை
யொன்றிடமொண்டிடுமே
தண்ணென .... ம்வாய்நிறையாது
சலித்துவிரூஞ்சிலவே. (௧௭)

கைந்நிறையாமலெடுப்பனசெந்தசை
கண்டுபறிப்பசில
பொய்ந்நிறைவாகியதானவராகவ
பூமிசுழன்றனவே. (௧௮)

.... விழுங்கு துமென்று
கொடிற்றையலைப்பனவே
யெழுப்பியபற்கள்கொடீரலைமெல்லுது
மென்றுகறிப்பனவே. (௧௯)

தந்தம்வயிற்றினையொப்பவிழுந்த ....
.... வறிதாயினவே
யெந்தம்வினைப்பயனுண்ணவுணப்பசி
யேறுமெனச்சொலுமே. (உ0)

இவ்வகையிந்திரசாலமியற்றிய
தென்னவறிந்துகண
மவ்வைதவிர்த் .... கவெனக்கை
யமைத்தவள்கூவுதலும். (உ௧)

[வேறு.]

வந்துவணங்கியபேயையணங்குநோக்கி
மகிழ்ந்தனமுன்விஞ்சையினியமைகமுன்னந்
தந்தவரங்களை .... டுமேனுந்
தருதுமினிச்சொல்கவெனச்சாற்றக்கேட்டே. (உஉ)

வேண்டுவதுன்னடிக்கன்புபிரியாதாக
வெறுங்கல்லாய்க்கிடந்தபேய்முன்போலுய்ய
வீண்டுதவ .... யினிப்பேயெல்லா
மெமக்கபாரதஞ்செய்யாதிருக்கவென்று. (உ௩)

திருவாக்குக்கொடுத்தலுமேயம்மையெம்மைச்
செய்தொழிற்குவிதித்தமைநன்றென்ன ....
.... குயிருந்துகற்றதெங்கே
யுண்மையாம்விஞ்சையெனவுரைக்கக்கேட்டே. (உ௪)

பூவலம்வந்தேன்கிரியுங்கண்டுநல்ல
புண்ணியரோடிமகமேருச்சார ....
....
....

* * * * *
* * * * *

[தொடரும்.]

ஸ்ரீ :

திருக்குறள் மூலமும் தெளிபொருள்வசனமும்.

இது, தெய்வப்புலவர் திருக்குறளுக்கு வித்வான் ஸ்ரீ மு. ரா. அருணாசலக்கவிராயரவர்களியற்றிய புதியதோர் உரைநூலாகும். இதுகாறும் வெளிவந்த குறட்பதிப்புக்கள் பிறவனைத்தினும் இது மிக்க சிறப்புடையது.

பரிமேலழகருரை ஒப்புயர்வற்றதாயினும் கற்றவர்க்கேயன்றி மற்றவர்கட்கு அத்துணை எளிதாகப் பயன்படும் இயல்பினதன்று. ஆகலான் அக்குறை நீக்கவேண்டி அவ்வுரையையே அடியொற்றி எழுந்த இது பலர்க்குமொக்கப் பயன்தருமென்றல் சொல்லாமையே அமையும்.

தன்பெயருக்கேற்பத் திருக்குறணூலின் நிட்பநுட்பங்களைத் தெளிவாக வுணர்த்தும் இது அரியதொரு பொழிப்புரைவடிவில் அமைந்து விளங்குகின்றது. பிறநூல் மேற்கோள்களும், சொற்பொருளாராய்ச்சிகளும், இன்றியமையாத ஏது நிரூபணங்களும், சமயத்திற்கேற்ற சரித்திரப் பகுதிகளும் இதன்கண் மலிந்து உரைநடைக்குப் பேரழகு செய்கின்றன. தமிழணங்கு தன் சிறந்த அணிகளுள் இதனையும் ஒன்றாக ஏற்றருள்தல் ஒருதலை.

கற்றுவல்ல பெரும்புலவர்க்கன்றிக் கல்விமுதிராத இளஞ்சிறுவர்க்கும் உறுதுணையாக இஃது உடனிருந்து உதவற்பாலது. பிரசங்க மேடைகளிற் கேட்டார்ப்பிணிக்கும் சொற்பொழிவாற்றுதற்கு ஏற்ற பொருளுரைகள் இந்நூலகத்துப்போல வேறு எந்நூலகத்தும் காண்டலரிது. அங்ஙனமே வியாசமெழுதல்போன்ற வேலைகளிற் பள்ளிச் சிறுர்கள் பயிற்சிபெறுதற்கும் இதுபோற் சிறந்த கருவி வேறெதுவுமில்லை.

இவ்வசனநூல், மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கக் காரியதரிசியும், உயர்தர நீதிமன்றவாதியும், சென்னை சட்டசபை அங்கத்தினருமான ஸ்ரீமாந் டி. ஸி, ஸ்ரீநிவாஸஐயங்காரவர்கட்கு உரிமையாக்கப்பெற்ற பெருமையுடையது; மஹாமஹோபாத்தியாய ஸ்ரீ உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள்,

மஹாவித்வான் ஸ்ரீ உ. வே. ரா. இராகவையங்காரவர்கள், பண்டிதமணி. திரு. மு. கதிரேசன்செட்டியாரவர்கள், ராவ்சாகிப் ஸ்ரீமான். வெ. ப. சுப்பிரமணியமுதலியாரவர்கள், ஸ்ரீமான். S சோமசுந்தரபாரதியாரவர்கள் முதலிய தமிழறிஞர்களின் அரிய பெரிய மதிப்புரையுடன் கூடியது; நல்ல காகிதத்தில் நானூற்றைம்பது பக்கங்களளவில் அழகாக அச்சிடப் பட்டது. விலை ரூ. 2-8-0. வேண்டுவோர் மகா-ா-ா-ஸ்ரீ மு. ரா. அருணசலக்கவிராயரவர்கள், தமிழ்வித்வான், ஸந்நிதிக்குக் கீழவீதி, திருப்பரங்குன்றம், என்ற விலாசத்துக்கு எழுதிப் பெறலாம்.

பத்திராதிபர்.

மதிப்புரை.

இராமாமிர்தம் அல்லது பயனற்ற படிப்பு:—இது 'லக்ஷ்மி,' 'வ்யர்பாரி' என்ற பத்திரிகைகளின் ஆசிரியரான K S. சுந்தரம் என்பவரால் நாடகரூபமாக எழுதப்பட்டது. எவரும் உத்யோகமே குறியாகப் படிப்பதனால்வரும் தீமையும், கைத்தொழிலால் விளையும் நன்மையும் இதில் நன்கு விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. நாடக அரங்கங்களில் நடிப்பதற்கு இது தக்கதொன்றாகும். இதன் விலை அணு 4. வேண்டுவோர், K. S. Muthiah & Co., Silk House 287 Esplanade, Madras. என்ற விலாசத்திற் கெழுதிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

ஞானமிருதம் (No. 1-A.):—இது ஒரு பெரியார் ஆந்திரத்திற் செய்த சிறுநூலாகும்; க. அரங்கநாத பிள்ளையவர்களால் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது; டக்குடர் ப்ருஹ்மஸ்ரீ இராமசுவாமி ஐயரவர்களாற் பிரசுரிக்கப்பட்டது. இதில் எல்லாச் சமயங்கட்கு மொப்பான நீதி, பக்தி, ஞான, வைராக்யங்களைப் போதிக்கும் வாக்கியங்களும், சன்மார்க்கத்தை மேற்கொள்வதற் குரிய உபாயங்களும், முக்குண லக்ஷணங்களும் முதலியன நன்கு விளக்கப்பட்டிருத்தலின், இது ஒவ்வொருவரிடமு மிருக்கத் தக்கது. இதன் விலை அணு 1. வேண்டுவோர் டக்குடர் இராமசுவாமி ஐயரவர்கள், No. 5, கோண்டலையர்வீதி, மிண்ட் பில்டிங் போஸ்டு, சென்னை, என்ற விலாசத்திற் கெழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.